

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 572

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 28 iulie 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		
165.	— Lege privind siguranța operațiunilor petroliere offshore	2–20
710.	— Decret pentru promulgarea Legii privind siguranța operațiunilor petroliere offshore.....	20
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 276 din 10 mai 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală	21–23
	Decizia nr. 309 din 12 mai 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. c) și d) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora.....	24–26
	Decizia nr. 330 din 24 mai 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 434 alin. (1) din Codul de procedură penală	26–30
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
1.155/868.	— Ordin al ministrului finanțelor publice și al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale privind aplicarea cotei reduse de TVA de 9% pentru livrarea de îngrășăminte și de pesticide utilizate în agricultură, semințe și alte produse agricole destinate însămânțării sau plantării, precum și pentru prestările de servicii de tipul celor specifice utilizate în sectorul agricol	31

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind siguranța operațiunilor petroliere offshore

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I

Obiectul și domeniul de aplicare

Art. 1. — (1) Prezenta lege are ca obiect stabilirea cerințelor minime necesare pentru prevenirea accidentelor majore și limitarea consecințelor unor astfel de accidente ce vizează operațiunile petroliere din zonele din Marea Neagră aflate sub jurisdicția României, determinate conform principiilor dreptului internațional și convențiilor internaționale la care România a aderat, Legii nr. 17/1990 privind regimul juridic al apelor maritime interioare, al mării teritoriale, al zonei contigue și al zonei economice exclusive ale României, republicată, și oricăror altor acte normative aplicabile.

(2) Prezenta lege nu aduce atingere Legii securității și sănătății în muncă nr. 319/2006, cu modificările ulterioare, Legii petrolului nr. 238/2004, cu modificările și completările ulterioare, Legii nr. 278/2013 privind emisiile industriale și Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

CAPITOLUL II

Definiții

Art. 2. — În sensul prezentei legi, următorii termeni se definesc astfel:

1. *acceptabil*, în raport cu un risc, înseamnă un nivel de risc pentru care timpul, costurile sau eforturile pentru a-l reduce și mai mult ar fi extrem de disproporționate față de beneficiile unei astfel de reduceri; în evaluarea caracterului flagrant disproporționat al timpului, costurilor sau eforturilor față de avantajele reducerii în continuare a riscului se au în vedere nivelurile de risc din cele mai bune practici compatibile cu activitatea întreprinsă;

2. *acceptare*, în legătură cu raportul privind pericolele majore, înseamnă comunicarea în scris de către autoritatea competentă către operator sau proprietar a faptului că raportul, dacă este pus în aplicare astfel cum se prevede în cuprinsul său, este în conformitate cu cerințele prezentei legi; acceptarea nu implică niciun transfer de responsabilitate pentru controlul pericolelor majore către autoritatea competentă;

3. *accident major* înseamnă, în raport cu o instalație sau o infrastructură conectată:

a) un incident care implică o explozie, un incendiu, pierderea controlului asupra sondei sau o deversare de petrol, gaz sau substanțe periculoase care implică sau pentru care există un risc semnificativ să implice decese sau vătămări grave ale persoanelor;

b) un incident care provoacă daune grave instalației sau infrastructurii conectate care implică sau în legătură cu care există un risc semnificativ să implice decese sau vătămări grave ale persoanelor;

c) oricare alt incident care are ca rezultat decesul sau vătămarea gravă a 5 sau mai multe persoane de pe instalația offshore de la care provine sursa de pericol sau care efectuează operațiuni petroliere offshore în legătură cu instalația sau cu infrastructura conectată; sau

d) orice incident de mediu major care rezultă din incidentele menționate la lit. a), b) și c); în scopul determinării dacă un incident constituie un accident major în temeiul lit. a), b) sau d), o instalație operată de la distanță fără personal este tratată ca și cum ar fi operată cu personal;

4. *acord petrolier* este actul juridic încheiat între Agenția Națională pentru Resurse Minerale, denumită în continuare ANRM, și una sau mai multe persoane juridice române sau străine, în vederea acordării concesiunii petroliere, potrivit prevederilor Legii nr. 238/2004, cu modificările și completările ulterioare;

5. *autoritate competentă* înseamnă Autoritatea Competentă de Reglementare a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră, autoritate publică înființată în temeiul prezentei legi și care este responsabilă pentru atribuțiile conferite prin prezenta lege;

6. *autoritatea semnatară a acordurilor petroliere* este ANRM, potrivit prevederilor Legii nr. 238/2004, cu modificările și completările ulterioare;

7. *autoritate responsabilă* este autoritatea publică centrală care, direct sau prin structurile aflate în coordonare/subordonare, contribuie la asigurarea măsurilor de siguranță a operațiunilor petroliere offshore, potrivit domeniului de competență specific;

8. *consultare tripartită* înseamnă o modalitate formală pentru a permite dialogul și cooperarea între autoritatea competentă, operatorii/prorietarii și reprezentanții lucrătorilor;

9. *contractor* înseamnă orice entitate contractată de operator sau proprietar pentru a îndeplini atribuții specifice în numele operatorului sau proprietarului;

10. *corespunzător* înseamnă corect sau absolut adecvat, luând în considerare raportul efort și cost, cu privire la o anumită cerință sau situație, bazându-se pe justificări obiective și care poate fi demonstrat printr-o analiză, o comparație cu standardele corespunzătoare sau prin alte soluții folosite în situații comparabile de către alte autorități sau industria de profil;

11. *eficiența intervenției în cazul unei scurgeri de petrol* înseamnă eficiența sistemelor de intervenție în cazul scurgerilor de petrol în cadrul intervenției lor în cazul unei scurgeri de petrol, pe baza unei analize a frecvenței, duratei și momentului producerii condițiilor de mediu care ar împiedica o intervenție; evaluarea eficienței intervenției în cazul unei scurgeri de petrol se exprimă ca procent din timpul în care aceste condiții nu sunt prezente și include o descriere a limitelor de exploatare impuse instalațiilor vizate ca urmare a evaluării respective;

12. *elemente critice de siguranță și de mediu* înseamnă elementele unei instalații, inclusiv programe de calculator, al căror scop este prevenirea sau limitarea consecințelor unui accident major sau a căror defectare ar putea provoca sau contribui în mod substanțial la un accident major;

13. *entitate* înseamnă orice persoană fizică sau juridică sau o grupare de astfel de persoane;

14. *exploatare* are înțelesul dat de Legea nr. 238/2004, cu modificările și completările ulterioare;

15. *explorare* înseamnă ansamblul de studii și operațiuni care se realizează pentru cunoașterea condițiilor geologice de

acumulare a petrolului și cuprinde identificarea zăcămintelor, evaluarea cantitativă și calitativă a acestora, precum și determinarea condițiilor tehnice și economice de valorificare, potrivit prevederilor Legii nr. 238/2004, cu modificările și completările ulterioare;

16. *incident de mediu major* înseamnă un incident care are sau ar putea avea efecte negative semnificative asupra mediului, în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 68/2007 privind răspunderea de mediu cu referire la prevenirea și repararea prejudiciului asupra mediului, aprobată prin Legea nr. 19/2008, cu modificările și completările ulterioare;

17. *industrie de profil* înseamnă entități ce sunt direct implicate în operațiunile petroliere offshore care fac obiectul acestei legi sau ale căror activități sunt strâns legate de operațiunile respective;

18. *infrastructură conectată* înseamnă, în cadrul zonei de siguranță sau într-o zonă adiacentă aflată la o distanță mai mare de instalație, astfel cum este determinată de operator sau proprietar în raportul privind pericolele majore:

a) orice sondă și structurile aferente, unitățile și dispozitivele suplimentare conectate la instalația offshore;

b) orice echipament care este operat sau componente/mecanisme aflate pe structura principală a instalației sau fixate de aceasta;

c) orice echipament atașat de conducte sau componente/mecanisme atașate conductelor;

19. *instalație* înseamnă o instalație staționară, fixă sau mobilă, sau o combinație de instalații, interconectate permanent prin punți sau alte structuri, utilizate în cadrul operațiunilor petroliere offshore sau în legătură cu astfel de operațiuni; instalațiile includ instalații de foraj offshore mobile numai atunci când acestea sunt staționate în zona offshore pentru activități de foraj, de producție sau de alt tip, asociate cu operațiunile petroliere offshore;

20. *instalație de exploatare* înseamnă o instalație utilizată pentru exploatarea petrolului;

21. *instalație neproductivă* înseamnă o instalație alta decât o instalație utilizată pentru exploatarea petrolului;

22. *începerea operațiunilor* înseamnă momentul în care instalația sau infrastructura conectată este utilizată pentru prima dată în scopul operațiunilor pentru care a fost proiectată;

23. *modificare substanțială* înseamnă:

a) în cazul unui raport privind pericolele majore, o modificare a condițiilor pe baza cărora a fost acceptat raportul original, inclusiv, între altele, modificări fizice, disponibilitatea de noi cunoștințe sau tehnologii și modificări la nivelul managementului operațional;

b) în cazul unei notificări privind operațiuni la sondă sau privind operațiuni combinate, o modificare a condițiilor pe baza cărora a fost transmisă notificarea originală, inclusiv, între altele, modificări fizice, înlocuirea unei instalații cu alta, disponibilitatea de noi cunoștințe sau tehnologii și modificări la nivelul managementului operațional;

24. *offshore* înseamnă situat în apele maritime interioare, marea teritorială, în zona contiguă și în zona economică exclusivă sau pe platoul continental al Mării Negre sub jurisdicția României, în sensul dispozițiilor Convenției Națiunilor Unite asupra dreptului mării, încheiată la Montego Bay (Jamaica) la 10 decembrie 1982, ratificată prin Legea nr. 110/1996;

25. *operator* înseamnă titularul de acord petrolier sau entitatea nominalizată de către titularul de acord petrolier să conducă efectuarea operațiunilor petroliere offshore, inclusiv planificarea și executarea unei operațiuni la sondă sau gestionarea și controlul funcțiilor unei instalații de exploatare;

26. *operațiune combinată* înseamnă o operațiune efectuată de pe o instalație împreună cu o altă instalație sau alte instalații în scopuri legate de cealaltă/celelalte instalație/instalații și care

cresc substanțial riscurile referitoare la siguranța persoanelor sau protecția mediului de pe oricare dintre instalații sau de pe toate instalațiile în cauză;

27. *operațiune la sondă* înseamnă orice operațiune la sondă ce ar putea avea drept consecință scurgerea accidentală a unor substanțe care ar putea provoca un accident major, operațiuni care includ forajul unei sonde, repararea sau modificarea unei sonde, suspendarea operațiunilor la sondă și abandonarea permanentă a unei sonde;

28. *operațiuni petroliere offshore* înseamnă toate activitățile asociate cu instalația sau infrastructura conectată, inclusiv proiectarea, planificarea, construcția, operarea și dezafectarea acestora, legate de explorarea și exploatarea de petrol, dar excluzând transportul petrolului de pe o coastă pe alta;

29. *pericol major* înseamnă o situație care prezintă potențialul de a provoca un accident major;

30. *perimetru petrolier* are înțelesul dat de Legea nr. 238/2004, cu modificările și completările ulterioare;

31. *plan extern de intervenție în caz de urgență* înseamnă o strategie locală, națională sau regională pentru prevenirea extinderii sau limitarea consecințelor unui accident major legat de operațiunile petroliere offshore care utilizează toate resursele disponibile ale operatorului, așa cum sunt descrise în planul relevant intern de intervenție în caz de urgență, precum și orice resurse suplimentare puse la dispoziție la nivelul local, național sau la nivelul statelor membre ale Uniunii Europene, după caz;

32. *plan intern de intervenție în caz de urgență* înseamnă un plan pregătit de operatori sau de proprietari în conformitate cu cerințele din prezenta lege privind măsurile de prevenire a extinderii sau de limitare a consecințelor unui accident major legat de operațiunile petroliere offshore;

33. *proprietar* înseamnă o entitate care are dreptul legal de a conduce activitățile legate de instalațiile neproductive;

34. *publicul* înseamnă una sau mai multe persoane fizice sau juridice, asociații ale acestora, organizații sau grupuri ale acestora;

35. *risc* înseamnă combinația dintre probabilitatea unui eveniment și consecințele evenimentului respectiv;

36. *titularul acordului petrolier* înseamnă persoana juridică română sau străină, căreia i s-a acordat dreptul de a efectua operațiuni petroliere în baza unui acord petrolier, potrivit prevederilor Legii nr. 238/2004, cu modificările și completările ulterioare;

37. *verificare independentă* înseamnă o evaluare și o confirmare a validității declarațiilor scrise speciale de către o entitate sau o structură organizatorică din cadrul operatorului sau proprietarului ori selectată de către operator sau proprietar, care nu se află sub controlul sau sub influența entității sau structurii organizatorice care utilizează declarațiile respective;

38. *zonă de siguranță* înseamnă zona aflată în interiorul unei distanțe de 500 de metri față de orice punct al instalației.

CAPITOLUL III

Principii generale de gestionare a riscurilor privind operațiunile petroliere offshore

Art. 3. — (1) Operatorii au obligația să adopte toate măsurile corespunzătoare pentru prevenirea accidentelor majore în cadrul operațiunilor petroliere din zonele din Marea Neagră aflate sub jurisdicția României, să respecte cerințele prevăzute în legislația relevantă în vigoare, precum și reglementările emise și măsurile impuse de autoritatea competentă în conformitate cu prevederile legale aplicabile și procedurile interne relevante ale operatorului.

(2) Operatorii nu sunt eliberați de obligațiile reglementate la alin. (1) în cazul în care acțiunile sau omisiunile care au condus sau au contribuit la accidente majore aparțin contractorilor lor.

(3) În cazul unui accident major, operatorii au obligația să ia toate măsurile necesare pentru a limita efectele acestuia asupra sănătății umane și asupra mediului.

(4) Operatorii au obligația să se asigure că operațiunile petroliere offshore sunt efectuate în baza unei gestionări sistematice a riscurilor, astfel încât riscurile reziduale de accidente majore în cazul persoanelor, mediului și instalațiilor offshore să fie acceptabile.

CAPITOLUL IV

Considerente privind siguranța și mediul cu privire la acordurile petroliere

Art. 4. — (1) Deciziile privind încheierea sau transferarea acordurilor petroliere având ca obiect operațiuni petroliere offshore țin seama de capacitatea solicitantului de a respecta cerințele cu privire la executarea operațiunilor petroliere offshore, astfel cum este prevăzut în acordul petrolier, reglementat de legislația relevantă națională în vigoare și de legislația Uniunii Europene direct aplicabilă.

(2) În evaluarea capacității tehnice și financiare a solicitantului unui acord petrolier se ține cont de:

a) riscurile, pericolele și orice alte informații legate de zona autorizată în cauză, inclusiv, atunci când este cazul, costul degradării mediului maritim conform art. 8 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2010 privind stabilirea strategiei pentru mediul marin, aprobată cu modificări prin Legea nr. 6/2011, cu modificările ulterioare;

b) etapa specifică a operațiunilor petroliere offshore;

c) capacitățile financiare ale solicitantului, inclusiv orice garanție financiară pentru acoperirea răspunderii pentru daunele care pot rezulta din operațiunile petroliere offshore în cauză, inclusiv răspunderea pentru daunele economice potențiale;

d) informațiile disponibile referitoare la siguranța și la performanța în materie de mediu, inclusiv cu privire la accidentele majore, care sunt aplicabile operațiunilor pentru care se solicită acord petrolier; înainte de încheierea sau transferul acordului petrolier, autoritatea semnatară a acordurilor petroliere, ANRM, se consultă, în cazurile în care este necesar, cu autoritatea competentă.

(3) Titularul acordului petrolier desemnează operatorul și stabilește atribuțiile acestuia și notifică în acest sens autoritatea semnatară a acordurilor petroliere, ANRM.

(4) Procedurile de încheiere a acordului petrolier pentru operațiunile petroliere offshore se organizează astfel încât informațiile culese în urma explorării să poată fi luate în considerare de către autoritatea semnatară a acordurilor petroliere, ANRM, înainte de începerea exploatarei.

(5) Încheierea acordului petrolier pentru operațiunile petroliere offshore este condiționată de elaborarea de către operatorii sau proprietarii a planurilor interne de intervenție în caz de urgență, conform prevederilor art. 13 și 27.

(6) Evaluarea capacităților tehnice și financiare ale unui aplicant pentru un acord petrolier ține cont în mod deosebit de caracteristicile tuturor mediilor marine și costiere sensibile din punct de vedere ecologic, în special ale ecosistemelor care au un rol important pentru atenuarea schimbărilor climatice și adaptarea la acestea, cum ar fi mlaștinile sărăturate, solul submarin de iarbă de mare, precum și zonelor marine protejate, precum ariile speciale de conservare în sensul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, zonele speciale de protecție în sensul Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, cu modificările și completările ulterioare, Hotărârii Guvernului nr. 1.284/2007 privind declararea ariilor de protecție specială avifaunistică ca parte integrantă a rețelei ecologice europene Natura 2000 în România, cu

modificările și completările ulterioare, și Hotărârii Guvernului nr. 1.143/2007 privind instituirea de noi arii naturale protejate, precum și zonele marine protejate în conformitate cu prevederile acordurilor internaționale la care Uniunea Europeană sau România este parte.

(7) Regimul fiscal pentru activitatea offshore este stabilit prin lege diferențiat față de activitatea onshore în vederea încurajării investițiilor și realizarea unui mediu investițional predictibil, competitiv și atractiv.

CAPITOLUL V

Participarea publicului cu privire la efectele operațiunilor petroliere offshore planificate de explorare asupra mediului

Art. 5. — (1) Forajul unei sonde în scopul explorării printr-o instalație neproductivă începe numai după ce titularul de acord petrolier a desfășurat, din timp și în mod efectiv, procedurile de consultare a publicului în ceea ce privește posibilele efecte asupra mediului ale operațiunilor petroliere offshore planificate. Procedurile de consultare a publicului se desfășoară cu respectarea legislației Uniunii Europene de directă aplicare și, în special, a prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 445/2009 privind evaluarea impactului anumitor proiecte publice și private asupra mediului, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În cazul în care consultarea publicului nu s-a desfășurat potrivit prevederilor alin. (1), autoritatea semnatară a acordurilor petroliere, ANRM, se asigură că următoarele obligații sunt îndeplinite:

a) informarea publicului fie prin anunțuri publice, fie prin alte mijloace adecvate, cum ar fi pe cale electronică, în ceea ce privește amplasamentul unde sunt prevăzute operațiunile de explorare;

b) identificarea publicului interesat, care include publicul afectat sau potențial afectat sau care are un interes în decizia de a permite operațiuni de explorare, inclusiv organizații nonguvernamentale care promovează protecția mediului sau alte organizații relevante;

c) punerea la dispoziția publicului a informațiilor relevante privind aceste operațiuni planificate, inclusiv, între altele, cele privind dreptul de participare la luarea deciziilor și autoritatea căreia i se pot adresa observații sau întrebări/nelămuriri;

d) asigurarea dreptului publicului de a-și exprima observațiile și opiniile la momentul în care toate opțiunile decizionale sunt posibile, în sensul că perioada de consultare se va desfășura înainte de momentul adoptării deciziilor privind autorizarea explorării;

e) asigurarea faptului că rezultatele consultării publicului sunt luate în considerare în mod corespunzător la adoptarea deciziilor prevăzute la lit. d).

(3) După examinarea observațiilor și a opiniilor exprimate de către public, autoritatea semnatară a acordurilor petroliere, ANRM, informează cu promptitudine publicul cu privire la deciziile adoptate și la motivele și considerentele pe care se bazează acestea, inclusiv informații despre procesul de consultare a publicului. Perioadele de timp pentru consultarea publicului se stabilesc în mod rezonabil, în fiecare etapă a consultării publice.

(4) Prevederile alin. (1)—(3) nu se aplică în ceea ce privește lucrările de explorare aprobate de ANRM înainte de 18 iulie 2013.

CAPITOLUL VI

Operațiuni petroliere offshore în perimetrele petroliere

Art. 6. — (1) Instalațiile de exploatare și infrastructură conectată sunt operate doar în perimetrele autorizate și numai de către operatori desemnați în acest scop, conform prevederilor art. 4 alin. (3).

(2) Autoritatea semnatară a acordurilor petroliere, ANRM, solicită titularului de acord petrolier să se asigure că operatorul are capacitatea de a respecta cerințele pentru operațiunile petroliere specifice din cadrul acordului petrolier.

(3) Pe întreaga durată a operațiunilor petroliere offshore autoritatea semnatară a acordurilor petroliere, ANRM, solicită titularului de acord petrolier să ia toate măsurile rezonabile pentru a se asigura că operatorul respectă cerințele și își îndeplinește funcțiile și responsabilitățile în temeiul prezentei legi.

(4) În cazul în care autoritatea competentă apreciază, pe baza criteriilor prevăzute la art. 8 alin. (7), că operatorul nu mai are capacitatea de a respecta cerințele relevante în conformitate cu prezenta lege, notifică punctul său de vedere în acest sens autorității semnatară a acordurilor petroliere, ANRM. Autoritatea semnatară a acordurilor petroliere, ANRM, poate lua în considerare punctul de vedere al autorității competente.

(5) Ulterior, dacă autoritatea semnatară a acordurilor petroliere, ANRM, ia în considerare punctul de vedere al autorității competente, sub rezerva acordării, în prealabil, operatorului, a unui termen de 90 de zile pentru remediere și care nu s-a realizat până la sfârșitul acestui termen, va notifica în scris titularul acordului petrolier, privind neîndeplinirea responsabilităților în cauză, iar acesta poate propune autorității semnatară a acordurilor petroliere, ANRM, desemnarea unui alt operator.

(6) În cazul în care titularul decide înlocuirea operatorului, un nou operator va fi desemnat în cel mult 60 de zile de la data la care titularul a fost notificat de către autoritatea semnatară a acordurilor petroliere, ANRM, iar până la data la care operatorul nou-desemnat este aprobat de către autoritatea semnatară a acordurilor petroliere, ANRM, operațiunile petroliere offshore se efectuează cu operatorul existent.

(7) Autoritatea semnatară a acordurilor petroliere, ANRM, se asigură că nu sunt începute sau continuate operațiuni cu instalații de exploatare și neproductive până când raportul privind pericolele majore nu a fost acceptat de către autoritatea competentă în temeiul prezentei legi. Autoritatea semnatară a acordurilor petroliere, ANRM, se asigură că operațiunile la sondă sau operațiunile combinate nu încep sau nu continuă înainte ca raportul privind pericolele majore pentru instalațiile implicate să fi fost acceptat conform prezentei legi. Mai mult, astfel de operațiuni nu încep sau nu continuă până când nu a fost transmisă autorității competente o notificare referitoare la operațiuni la sondă sau o notificare privind operațiuni combinate, în temeiul art. 10 alin. (1) lit. h) sau i), ori dacă autoritatea competentă formulează obiecții cu privire la conținutul unei notificări.

(8) Operatorul asigură o zonă de siguranță în jurul unei instalații, în care navele au interdicția de a intra sau de a rămâne. Interdicția nu se aplică unei nave care intră sau care rămâne în zona de siguranță, dacă se află în una dintre următoarele situații:

a) în legătură cu punerea, inspectarea, testarea sau repararea, întreținerea, alterarea, reînnoirea sau scoaterea oricărui cablu ori conductă submarină din zona de siguranță sau din proximitatea sa;

b) în condițiile în care furnizează servicii pentru orice instalații din zona de siguranță sau transportă persoane ori bunuri dinspre/înspre acestea;

c) pentru a inspecta orice instalație sau infrastructură conectată din acea zonă de siguranță care se află sub jurisdicția României în Marea Neagră;

d) în cazul operațiunilor de salvare de vieți sau de bunuri;

e) din cauza intemperiilor;

f) atunci când se află în pericol;

g) în cazul în care operatorul, proprietarul sau autoritățile abilitate ale statului și-au exprimat acordul.

(9) Prin ordin al autorității competente se instituie un mecanism pentru participarea efectivă la consultările tripartite între autoritatea competentă, operatori și proprietari, precum și reprezentanții lucrătorilor privind formularea standardelor și politicilor care se ocupă de prevenirea accidentelor majore.

CAPITOLUL VII

Răspunderea de mediu cu referire la prevenirea și repararea prejudiciului asupra mediului

Art. 7. — Fără a aduce atingere domeniului de aplicare a răspunderii de mediu referitoare la prevenirea și repararea prejudiciilor aduse mediului, astfel cum este reglementat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2007, aprobată prin Legea nr. 19/2008, cu modificările și completările ulterioare, titularul acordului petrolier este răspunzător financiar pentru prevenirea și repararea prejudiciilor asupra mediului, așa cum sunt definite la art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2007, aprobată prin Legea nr. 19/2008, cu modificările și completările ulterioare, provocate de operațiunile petroliere offshore efectuate de titularul acordului petrolier sau de operator ori în numele acestora.

CAPITOLUL VIII

Funcționarea Autorității Competente de Reglementare a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră

Art. 8. — (1) Se înființează Autoritatea Competentă de Reglementare a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră, organ de specialitate al administrației publice centrale, cu personalitate juridică, în subordinea Guvernului, care exercită următoarele atribuții:

a) evaluarea și acceptarea rapoartelor privind pericolele majore, evaluarea notificărilor privind proiectarea și evaluarea notificărilor privind operațiunile la sondă sau operațiunile combinate și a altor astfel de documente care îi sunt prezentate;

b) supravegherea respectării dispozițiilor prezentei legi de către operatori și proprietari, inclusiv inspecții, control, investigări și măsuri de punere în aplicare;

c) consilierea altor autorități sau organisme, inclusiv a autorității semnatară a acordurilor petroliere, ANRM, pentru operațiuni petroliere offshore;

d) elaborarea planurilor anuale în conformitate cu art. 20;

e) elaborarea de rapoarte;

f) cooperarea cu autoritățile competente ale diferitelor state membre sau cu punctele de contact, în temeiul art. 26;

g) instituie o politică, un proces și proceduri pentru o evaluare completă a rapoartelor privind pericolele majore și a notificărilor prezentate în temeiul art. 10, precum și pentru supravegherea conformării cu dispozițiile prevăzute în prezenta lege, incluzând inspecții, investigații și măsuri de constrângere;

h) după caz, pregătește și pune în aplicare proceduri coordonate sau comune cu alte autorități din statele membre ale Uniunii Europene pentru îndeplinirea atribuțiilor care îi revin în temeiul prezentei legi.

(2) În exercitarea atribuțiilor prevăzute la alin. (1), în special cele prevăzute la alin. (1) lit. a), b) și c), autoritatea competentă acționează obiectiv și independent de alte autorități care exercită oricare dintre funcțiile de reglementare legate de dezvoltarea economică a resurselor naturale offshore, autorizarea operațiunilor petroliere offshore, colectarea și gestionarea veniturilor din acele operațiuni, cu evitarea conflictului de interese între funcțiile autorității competente, pe de o parte, și funcțiile menționate mai sus pentru celelalte autorități, pe de altă parte.

(3) Regulamentul privind organizarea și funcționarea autorității competente se aprobă prin hotărâre a Guvernului, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

(4) În elaborarea regulamentului de organizare și funcționare aprobat prin hotărârea Guvernului prevăzută la alin. (3) se respectă în mod obligatoriu principiile menționate în anexa nr. 3. Regulamentul de organizare și funcționare va conține o descriere a modului în care este organizată autoritatea competentă, a motivului pentru care aceasta a fost instituită într-un anumit mod, a felului în care se asigură îndeplinirea atribuțiilor și respectarea obligațiilor sale, precum și a modului în care se asigură independența și obiectivitatea autorității competente față de funcțiile de reglementare legate de dezvoltarea economică a resurselor naturale offshore, de autorizare a operațiunilor petroliere offshore, de colectare și gestionare a veniturilor din operațiunile respective, descriere ce va fi pusă la dispoziția publicului.

(5) Autoritatea competentă este instituție publică finanțată din venituri proprii și subvenții acordate de la bugetul de stat prin bugetul Secretariatului General al Guvernului.

(6) Autoritatea competentă poate realiza venituri din alte surse, prevăzute de lege, inclusiv din recuperarea unor costuri financiare de la titularii acordurilor petroliere, operatori și proprietari, pe bază de tarife fixe, transparente, obiective și proporționale, pentru lucrările și serviciile efectuate de aceasta în favoarea titularilor de acord petrolier, operatorilor și proprietarilor. Aceste tarife fixe vor fi reglementate prin legislația secundară emisă de autoritatea competentă în termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a acestei legi.

(7) În anul 2016 finanțarea autorității competente se va realiza cu încadrarea în bugetul aprobat al Secretariatului General al Guvernului prin Legea bugetului de stat pe anul 2016 nr. 339/2015 și în numărul total de personal aferent ordonatorului principal de credite și instituțiilor publice finanțate prin bugetul acestuia.

(8) Pentru ducerea la îndeplinire a prevederilor alin. (5) și (6), Secretariatul General al Guvernului este abilitat să introducă modificări în bugetul pe anul 2016 cu încadrarea în cheltuielile aprobate.

(9) Autoritatea competentă poate încheia acorduri formale cu agenții competente ale Uniunii Europene sau cu alte organisme adecvate, unde acestea există, pentru furnizarea de expertiză de specialitate pentru sprijinirea autorității competente în îndeplinirea funcțiilor sale de reglementare. În sensul prezentului alineat, un organism nu este considerat adecvat în cazul în care obiectivitatea sa ar putea fi compromisă de conflicte de interese.

(10) De asemenea, în desfășurarea activității sale în conformitate cu dispozițiile art. 27 alin. (2) și (3), art. 28 alin. (1) și (6), art. 29 alin. (1)—(3) și art. 30 alin. (5), autoritatea competentă încheie, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a regulamentului de organizare și funcționare și ori de câte ori este necesar, protocoale de colaborare interinstituțională cu autoritățile naționale responsabile de siguranța operațiunilor petroliere offshore menționate în anexa nr. 10.

(11) Autoritatea competentă transmite Comisiei Europene raportările prevăzute de prezenta lege, după consultarea instituțiilor prevăzute la alin. (10), atunci când este cazul.

(12) Autoritatea competentă transmite Guvernului, la fiecare 2 ani, până la data de 31 martie, pentru aprobare, raportul activității sale.

(13) Guvernul verifică, odată cu îndeplinirea corespunzătoare a atribuțiilor de către autoritatea competentă, în baza raportării primite conform alin. (11), și caracterul obiectiv și independent al activității autorității competente, respectiv evitarea conflictului de interese în conformitate cu alin. (2).

(14) Autoritatea competentă este condusă de un președinte cu rang de secretar de stat și de un vicepreședinte cu rang de subsecretar de stat, numiți prin decizie a prim-ministrului pe o perioadă de 5 ani. Președintele reprezintă autoritatea competentă în relațiile cu terții. În caz de indisponibilitate temporară a președintelui, reprezentarea legală revine vicepreședintelui.

(15) Calitatea de președinte și de vicepreședinte este incompatibilă cu exercitarea funcțiilor publice, cu excepția activității didactice, în condițiile legii. Președintelui și vicepreședintelui le sunt interzise exercitarea, direct sau prin persoane interpuse, a activităților de comerț și participarea la administrarea sau la conducerea unor societăți reglementate de Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, regii autonome sau organizații cooperatiste.

(16) Mandatele președintelui și vicepreședintelui încetează:

- la expirarea duratei;
- prin demisie;
- prin imposibilitate de exercitare a mandatului, constând într-o indisponibilitate pe o perioadă mai mare de 60 de zile consecutive;
- la survenirea unei incompatibilități dintre cele prevăzute la alin. (15);
- prin revocare de către autoritatea care i-a numit;
- prin deces.

CAPITOLUL IX

Rolul Autorității Competente de Reglementare a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră

Art. 9. — (1) Autoritatea competentă acționează independent de politicile, de deciziile de reglementare sau de alte considerații care nu sunt legate de atribuțiile care îi revin în conformitate cu prezenta lege și cu respectarea principiilor stabilite la art. 8.

(2) Autoritatea competentă stabilește nivelul responsabilităților proprii prin regulamentul de organizare și funcționare și al responsabilităților operatorului și ale proprietarului privind controlul riscurilor de accidente majore.

(3) Autoritatea competentă pune la dispoziția titularului de acord petrolier, operatorilor și proprietarilor politica, procesul și procedurile în conformitate cu art. 8 alin. (1) lit. g) și pune la dispoziția publicului rezumate ale acestora.

(4) Autoritatea competentă își fundamentează politica și procedurile de organizare și operaționale pe principiile redată în anexa nr. 3.

(5) Autoritatea competentă finalizează adoptarea cadrului legal de reglementare a operațiunilor petroliere offshore în concordanță cu prezenta lege, în termen de 180 de zile de la data intrării în vigoare a acesteia.

CAPITOLUL X

Documente de transmis pentru efectuarea operațiunilor petroliere offshore

Art. 10. — (1) Operatorul sau proprietarul are obligația de a transmite autorității competente următoarele documente:

a) politica generală de prevenire a accidentelor majore sau o descriere adecvată a acesteia, în conformitate cu art. 18 alin. (1) și (5);

b) sistemul de gestionare a siguranței și a mediului sau o descriere adecvată a acestuia, aplicabil instalației, în conformitate cu art. 18 alin. (3) și (5);

c) în cazul unei instalații planificate pentru producție, o notificare privind proiectarea în conformitate cu anexa nr. 1 partea I;

d) o descriere a sistemului de verificare independentă, în conformitate cu art. 16;

e) un raport privind pericolele majore, în conformitate cu art. 11 și 12;

f) în cazul unei modificări substanțiale, inclusiv dezasamblarea unei instalații, un raport privind riscurile majore modificat, în conformitate cu art. 11 și 12;

g) planul intern de intervenție în caz de urgență sau o descriere adecvată a acestuia în conformitate cu art. 13 și 27;

h) în cazul unei operațiuni la sondă, o notificare privind operațiunea la sonda respectivă și informații privind operațiunea la sonda respectivă, în conformitate cu art. 14;

i) în cazul unei operațiuni combinate, o notificare privind operațiunile combinate în conformitate cu art. 15;

j) în cazul unei instalații de exploatare existente, care trebuie să fie mutată într-un nou loc de exploatare în care să fie exploatată, o notificare privind mutarea, în conformitate cu anexa nr. 1 partea I;

k) orice alte documente relevante solicitate de autoritatea competentă.

(2) Documentele prevăzute la alin. (1) lit. a), b), d) și g) însoțesc raportul privind pericolele majore necesar în temeiul alin. (1) lit. e). Politica generală de prevenire a accidentelor majore a unui operator al unei sonde, dacă nu a fost transmisă anterior, se transmite împreună cu notificarea privind operațiunile la sondă care se transmite în temeiul alin. (1) lit. h).

(3) Notificarea privind proiectarea necesară în temeiul alin. (1) lit. c) este transmisă autorității competente în termenul stabilit de către aceasta înainte de prezentarea prevăzută a raportului privind pericolele majore pentru operațiunea planificată. Autoritatea competentă răspunde notificării privind proiectarea prin comentarii de care se ține seama în raportul privind pericolele majore.

(4) În cazul în care o instalație de exploatare existentă urmează să pătrundă în zonele offshore aflate sub jurisdicția României sau să le părăsească, operatorul notifică autoritatea competentă în scris înainte de data la care se prevede ca instalația de exploatare să pătrundă sau să le părăsească.

(5) Notificarea privind mutarea necesară în temeiul alin. (1) lit. j) se transmite autorității competente într-un stadiu suficient de timpuriu al evoluției propuse, pentru a permite operatorului să ia în considerare eventualele probleme semnalate de autoritatea competentă în cursul pregătirii raportului privind pericolele majore.

(6) În cazul în care există o modificare substanțială care afectează notificarea privind proiectarea sau mutarea înainte de transmiterea raportului privind pericolele majore, autoritatea competentă este informată cât mai curând posibil în legătură cu modificarea respectivă.

(7) Raportul privind pericolele majore necesar în temeiul alin. (1) lit. e) este înaintat autorității competente într-un termen stabilit de autoritatea competentă, care este anterior datei estimate pentru începerea operațiunilor.

CAPITOLUL XI

Raportul privind pericolele majore asociate cu o instalație de exploatare

Art. 11. — (1) Operatorul are obligația de a elabora un raport privind pericolele majore referitor la o instalație de exploatare, care se transmite autorității competente. Raportul va cuprinde informațiile menționate în anexa nr. 1 părțile II și V și este actualizat dacă este cazul sau atunci când acest lucru este solicitat de autoritatea competentă, pe criterii obiective și nediscriminatorii și justificat în scris.

(2) Reprezentanții lucrătorilor sunt consultați în etapele relevante în cursul pregătirii raportului privind pericolele majore referitor la o instalație de exploatare și sunt oferite probe în acest sens în conformitate cu anexa nr. 1 partea II pct. 3.

(3) Raportul privind pericolele majore referitor la o instalație de exploatare poate fi pregătit în legătură cu un grup de instalații care fac obiectul acordului autorității competente.

(4) În cazul în care sunt necesare informații suplimentare în vederea acceptării unui raport privind pericolele majore, la cererea scrisă și justificată pe criterii nediscriminatorii și obiective a autorității competente, operatorul furnizează aceste

informații și efectuează modificările necesare în raportul privind pericolele majore.

(5) În cazul în care urmează să se facă modificări la instalația de exploatare care duc la o modificare substanțială sau este prevăzută dezasamblarea unei instalații fixe de exploatare, operatorul pregătește un raport modificat privind pericolele majore, care se transmite în temeiul art. 10 alin. (1) lit. f) în termenul stabilit de autoritatea competentă, conform anexei nr. 1 partea VI.

(6) Modificările planificate sau, după caz, dezasamblarea instalațiilor pot fi inițiate numai după ce autoritatea competentă a acceptat raportul modificat privind pericolele majore referitor la instalația de exploatare.

(7) La cererea scrisă și justificată pe criterii nediscriminatorii și obiective a autorității competente sau la cel mult 5 ani, operatorul are obligația de a revizui raportul privind pericolele majore referitor la o instalație de exploatare. Rezultatele reexaminării sunt notificate autorității competente.

CAPITOLUL XII

Raportul privind pericolele majore referitor la o instalație neproductivă

Art. 12. — (1) Proprietarul pregătește un raport privind pericolele majore referitor la o instalație neproductivă, care se transmite autorității competente. Raportul respectiv cuprinde informațiile menționate în anexa nr. 1 părțile III și V și este actualizat dacă este cazul sau atunci când acest lucru este solicitat în scris și justificat pe criterii nediscriminatorii și obiective de autoritatea competentă.

(2) Reprezentanții lucrătorilor sunt consultați în cursul etapelor relevante ale pregătirii raportului privind pericolele majore referitor la o instalație neproductivă și sunt oferite probe în acest sens în conformitate cu anexa nr. 1 partea III pct. 2.

(3) În cazul în care sunt necesare informații suplimentare în vederea acceptării unui raport privind pericolele majore ce privesc instalațiile neproductive, autoritatea competentă solicită proprietarului, în scris și justificat, pe criterii nediscriminatorii și obiective, informațiile necesare pentru a efectua eventualele modificări la raportul asupra pericolelor majore.

(4) În cazul în care urmează să se facă modificări la instalația neproductivă, care ar duce la o modificare substanțială, sau este prevăzută dezasamblarea unei instalații fixe neproductive, proprietarul pregătește un raport modificat privind pericolele majore, care se transmite în temeiul art. 10 alin. (1) lit. f) în termenul stabilit de autoritatea competentă, în conformitate cu anexa nr. 1 partea VI pct. 1—3.

(5) În cazul unei instalații fixe neproductive, modificările planificate nu sunt aplicate sau, după caz, dezafectarea nu începe decât după ce autoritatea competentă a acceptat raportul modificat privind pericolele majore referitor la instalația fixă neproductivă.

(6) Modificările planificate sau, după caz, dezasamblarea instalațiilor mobile neproductive pot fi inițiate numai după ce autoritatea competentă a acceptat raportul modificat privind pericolele majore referitor la instalația mobilă neproductivă.

(7) La cererea scrisă și justificată pe criterii nediscriminatorii și obiective a autorității competente sau la cel mult 5 ani, operatorul are obligația de a revizui raportul privind pericolele majore referitor la o instalație neproductivă. Rezultatele reexaminării sunt notificate autorității competente.

CAPITOLUL XIII

Planul intern de intervenție în caz de urgență

Art. 13. — (1) Operatorii sau proprietarii, după caz, au obligația de a elabora planuri interne de intervenție în caz de urgență, care se transmit în conformitate cu art. 10 alin. (1) lit. g) și se actualizează la solicitarea autorității competente. Planurile

se pregătesc în conformitate cu art. 27, ținând seama de evaluarea riscului de accident major efectuată pe parcursul pregătirii celui mai recent raport privind pericolele majore. Planul intern de intervenție în caz de urgență include o analiză a eficienței intervenției în cazul unei scurgeri de petrol.

(2) În situația efectuării de operațiuni la sondă pe o instalație mobilă neproductivă, planul intern de intervenție în caz de urgență pentru instalație ține seama de evaluarea riscului, efectuată pe parcursul pregătirii notificării privind operațiunile la sondă care se transmite autorității competente.

(3) În situația modificării planului intern de intervenție în caz de urgență, din cauza caracteristicilor speciale legate de natura sau locul în care se află sonda, operatorul sondei transmite autorității competente planul intern de intervenție în caz de urgență modificat sau o descriere adecvată a acestuia, pentru a completa notificarea relevantă privind operațiunile la sondă.

(4) În situația în care se efectuează operațiuni combinate la o instalație neproductivă, planul intern de intervenție în caz de urgență este modificat pentru a acoperi operațiunile combinate și este transmis autorității competente pentru a completa notificarea relevantă privind operațiunile combinate.

CAPITOLUL XIV

Notificarea și informațiile privind operațiunile la sondă

Art. 14. — (1) Operatorul unei sonde pregătește notificarea care se transmite în temeiul art. 10 alin. (1) lit. h) autorității competente. Respectiva notificare se transmite în termenul stabilit de autoritatea competentă înainte de începerea operațiunii la sondă. Respectiva notificare privind operațiunile la sondă include informații referitoare la proiectarea sondei și la operațiunile la sondă propuse, în conformitate cu anexa nr. 1 partea IV. Aceasta include o analiză a eficienței intervenției în cazul unei scurgeri de petrol.

(2) Autoritatea competentă analizează notificarea și, dacă se consideră necesar, ia măsurile corespunzătoare înainte de începerea operațiunilor la sondă, inclusiv interzicerea începerii operațiunii.

(3) Operatorul sondei implică un organism independent de verificare în planificarea și pregătirea modificării substanțiale a notificării privind operațiunile la sondă transmise în temeiul art. 16 alin. (4) lit. b) și informează imediat autoritatea competentă în legătură cu orice modificare substanțială a notificării privind operațiunile la sondă transmise. Autoritatea competentă analizează aceste modificări și, dacă se consideră necesar, ia măsurile corespunzătoare.

(4) Operatorul sondei prezintă rapoarte privind operațiunile la sondă autorității competente în conformitate cu cerințele prevăzute în anexa nr. 2. Acestea sunt transmise săptămânal, începând cu data începerii operațiunilor la sondă sau la intervalele specificate de autoritatea competentă.

CAPITOLUL XV

Notificarea privind operațiunile combinate

Art. 15. — (1) Operatorii și proprietarii implicați într-o operațiune combinată pregătesc împreună notificarea, care se transmite în temeiul art. 10 alin. (1) lit. i). Notificarea conține informațiile specificate în anexa nr. 1 partea VII. Unul dintre operatorii respectivi transmite notificarea privind operațiunile combinate autorității competente. Notificarea este transmisă în termenul stabilit de autoritatea competentă înainte de începerea operațiunilor combinate.

(2) Autoritatea competentă analizează notificarea și, dacă se consideră necesar, ia măsurile corespunzătoare înainte de începerea operațiunilor combinate, inclusiv interzicerea începerii operațiunii.

(3) Operatorul care a transmis notificarea informează, fără întârziere, autoritatea competentă în legătură cu orice modificare substanțială a notificării transmise. Autoritatea competentă analizează aceste modificări și, dacă se consideră necesar, ia măsurile corespunzătoare.

CAPITOLUL XVI

Verificarea independentă

Art. 16. — (1) Operatorii și proprietarii stabilesc sisteme de verificare independentă și pregătesc o descriere a sistemelor respective, care se transmite în temeiul art. 10 alin. (1) lit. d) și se include în sistemul de gestionare a siguranței și a mediului transmis în temeiul art. 10 alin. (1) lit. b). Descrierea conține informațiile specificate în anexa nr. 1 partea V.

(2) Rezultatele verificării independente nu aduc atingere răspunderii pe care o are operatorul sau proprietarul pentru funcționarea corectă și în condiții de siguranță a echipamentului și a sistemelor în curs de verificare.

(3) Selectarea organismului independent de verificare, precum și formatul sistemului de verificare respectă criteriile din anexa nr. 5.

(4) Sistemele de verificare de către organisme independente se instituie:

a) în ceea ce privește instalațiile, pentru a oferi o asigurare independentă că elementele critice de siguranță și de mediu identificate în evaluarea riscului pentru instalație, astfel cum sunt descrise în raportul privind pericolele majore, sunt adecvate și că programul de examinare și testare a elementelor critice de siguranță și de mediu este adecvat, actualizat și funcționează după plan;

b) în ceea ce privește notificările privind operațiunile la sondă, pentru a oferi o asigurare independentă că proiectarea sondei și măsurile de control privind sonda sunt adecvate condițiilor prevăzute de funcționare a acesteia în orice situație.

(5) Operatorii și proprietarii răspund și întreprind acțiunile corespunzătoare pe baza consilierii organismului independent de verificare.

(6) Operatorii și proprietarii au obligația să pună la dispoziția autorității competente consilierea primită de la organismul independent de verificare în conformitate cu alin. (4) lit. a), precum și dovezile privind acțiunile întreprinse în urma consilierii respective. Dovezile se vor păstra de operator sau proprietar pentru o perioadă de 6 luni de la finalizarea operațiunilor petroliere offshore pe care le vizează.

(7) Operatorii se asigură că observațiile și constatările organismului independent de verificare, în conformitate cu alin. (4) lit. b), și acțiunile întreprinse în urma acestor constatări și observații sunt prezentate în notificarea privind operațiunile la sondă pregătită în conformitate cu art. 14.

(8) În cazul instalațiilor de exploatare, sistemul de verificare este introdus înaintea finalizării proiectării acestora. În cazul unei instalații neproductive, sistemul este introdus înainte de începerea operațiunilor în zona offshore.

CAPITOLUL XVII

Prerogativele autorității competente în ceea ce privește operațiunile de pe instalații

Art. 17. — Autoritatea competentă are următoarele prerogative:

a) să interzică, pe baza unei decizii scrise justificate pe criterii nediscriminatorii și obiective, exploatarea sau începerea operațiunilor la oricare instalație sau la oricare infrastructură conectată la aceasta în cazul în care măsurile propuse în raportul privind pericolele majore pentru prevenirea sau limitarea consecințelor accidentelor majore ori în notificările privind

operațiunile la sondă sau privind operațiuni combinate transmise în temeiul art. 10 alin. (1) lit. h) sau i), după caz, sunt considerate insuficiente pentru a respecta cerințele prezentei legi;

b) în situații excepționale, precum și în cazul în care aceasta consideră că siguranța personalului și protecția mediului nu sunt puse în pericol, să reducă intervalul de timp cuprins între momentul prezentării raportului privind pericolele majore sau a altor documente care se transmit în temeiul art. 10 și momentul începerii operațiunilor;

c) să solicite operatorului să ia măsurile proporționale pe care autoritatea competentă le consideră necesare pentru a asigura respectarea art. 3 alin. (1);

d) în cazul în care se aplică art. 6 alin. (4), să ia măsurile corespunzătoare pentru a menține siguranța continuă a operațiunilor;

e) să solicite îmbunătățiri și, dacă este necesar, să interzică continuarea exploatării oricărei instalații sau a oricărei părți sau infrastructuri conectate la aceasta, în cazul în care rezultatul unei inspecții, al unei constatări în temeiul art. 6 alin. (4), al unei reexaminări periodice a raportului privind pericolele majore transmis în temeiul art. 10 alin. (1) lit. e) sau al modificărilor aduse notificărilor transmise în temeiul art. 10 indică faptul că cerințele menționate în prezenta lege nu sunt respectate sau că există preocupări justificate cu privire la siguranța operațiunilor petroliere offshore sau a instalațiilor.

CAPITOLUL XVIII

Prevenirea accidentelor majore de către operatori și proprietari

Art. 18. — (1) Autoritatea competentă solicită operatorilor și proprietarilor să pregătească un document prin care aceștia au obligația de a implementa politica generală de prevenire a accidentelor majore în cadrul operațiunilor petroliere offshore organizate de aceștia, inclusiv prin aplicarea unor modalități corespunzătoare de monitorizare în vederea asigurării eficacității politicii respective. Documentul conține informațiile specificate în anexa nr. I partea VIII.

(2) Politica generală de prevenire a accidentelor majore ține seama de responsabilitatea primară a operatorilor pentru, între altele, controlul riscurilor de producere a unui accident major, care sunt rezultatul operațiunilor lor și față de îmbunătățirea continuă a controlului respectivelor riscuri pentru a asigura un nivel ridicat de protecție în orice moment.

(3) Operatorii și proprietarii întocmesc un document în care descriu sistemul lor de gestionare a siguranței și a mediului, care se transmite în temeiul art. 10 alin. (1) lit. b). Documentul respectiv include descrierea următoarelor elemente:

a) modalitățile de organizare privind controlul pericolelor majore;

b) modalitățile pentru pregătirea și prezentarea rapoartelor privind pericolele majore și a celorlalte documente, după caz, în temeiul prezentei legi; și

c) sistemele de verificare independente stabilite în temeiul art. 16.

(4) Autoritatea competentă asigură cadrul necesar pentru consultarea tripartită eficientă, conform art. 6 alin. (9). După caz, angajamentul unui operator și al unui proprietar față de aceste mecanisme poate fi evidențiat în politica generală de prevenire a accidentelor majore.

(5) Politica generală de prevenire a accidentelor majore și sistemele de gestionare în materie de siguranță și de mediu sunt pregătite în conformitate cu anexa nr. 1 părțile VIII și IX și cu anexa nr. 4. Se aplică următoarele condiții:

a) politica generală de prevenire a accidentelor majore este în formă scrisă și stabilește obiectivele generale și mecanismele de control al riscurilor de accidente majore, precum și modul în

care respectivele obiective vor fi atinse și modul în care respectivele mecanisme vor fi puse în aplicare la nivel organizațional;

b) sistemul de gestionare a siguranței și a mediului este integrat în sistemul de gestionare general al operatorului sau al proprietarului și include structura organizațională, responsabilitățile, practicile, procedurile, procesele și resursele în vederea stabilirii și punerii în aplicare a politicii generale de prevenire a accidentelor majore.

(6) Operatorii și proprietarii pregătesc și mențin un inventar complet de echipamente de intervenție în caz de urgență relevant pentru operațiunile lor petroliere offshore.

(7) Guvernul se asigură că operatorii și proprietarii, în consultare cu autoritatea competentă și folosind schimburile de cunoștințe, informații și experiențe prevăzute la art. 26 alin. (1), pregătesc și revizuiesc standarde și ghiduri privind cea mai bună practică în raport cu controlul pericolelor majore pe durata ciclului de viață al proiectării și efectuării operațiunilor petroliere offshore și că respectă cel puțin prezentarea generală din anexa nr. 6.

(8) Operatorii și proprietarii se asigură că documentul privind politica lor generală de prevenire a accidentelor majore menționat la alin. (1) include, totodată, instalațiile de producție și instalațiile neproductive ale acestora, situate în afara Uniunii Europene.

(9) În cazul în care o activitate desfășurată de un operator sau de un proprietar prezintă un pericol imediat pentru sănătatea umană sau crește semnificativ riscul unui accident major, operatorul sau proprietarul ia măsurile adecvate care pot include, dacă este necesar, suspendarea activității relevante până când pericolul sau riscul este controlat corespunzător. În cazul în care se iau aceste măsuri, operatorul sau proprietarul notifică autoritatea competentă fără întârziere și în maximum 24 de ore de la luarea măsurilor respective.

(10) Operatorii și proprietarii iau măsurile adecvate pentru utilizarea mijloacelor tehnice sau a procedurilor adecvate în vederea promovării fiabilității culegerii și înregistrării de date relevante și a prevenirii posibilelor manipulări ale acestora.

CAPITOLUL XIX

Operațiuni petroliere offshore efectuate în afara Uniunii Europene

Art. 19. — (1) Societățile înregistrate pe teritoriul României, care efectuează direct sau prin filiale operațiuni petroliere offshore în afara Uniunii Europene ca titular de acord petrolier sau ca operatori, au obligația de a raporta autorității competente circumstanțele oricărui accident major în care au fost implicate.

(2) În solicitarea de raport în temeiul alin. (1), autoritatea competentă specifică detaliile informațiilor cerute. Schimbul de rapoarte de acest tip se desfășoară în conformitate cu art. 26 alin. (1).

CAPITOLUL XX

Asigurarea respectării cadrului de reglementare pentru prevenirea accidentelor majore

Art. 20. — (1) Operatorii și proprietarii respectă măsurile stabilite în raportul privind pericolele majore și în planurile menționate în notificarea privind operațiunile la sondă și în notificarea privind operațiunile combinate, transmise în temeiul art. 10 alin. (1) lit. e), h) și, respectiv, lit. i).

(2) Operatorii și proprietarii asigură autorității competente sau persoanelor care acționează sub conducerea autorității competente transportul către și dinspre o instalație sau navă asociată cu operațiunile petroliere offshore, inclusiv transportul echipamentelor acestora, în orice moment rezonabil, precum și cazarea, masa și alte mijloace de subzistență aferente vizitei lor la instalații în scopul facilitării supravegherii de către autoritatea

competentă, inclusiv al efectuării de inspecții, investigații și al verificării aplicării corespunzătoare a prezentei legi.

(3) Autoritatea competentă elaborează planuri anuale în vederea supravegherii eficiente, inclusiv prin inspecții, a pericolelor majore, pe baza gestionării riscului și acordând o atenție deosebită respectării raportului privind pericolele majore și celorlalte documente prezentate în temeiul art. 10. Eficacitatea planurilor este reexaminată periodic, iar autoritatea competentă ia orice măsuri necesare pentru a le îmbunătăți, cu consultarea prealabilă a titularilor de acord petrolier, operatorilor și proprietarilor.

CAPITOLUL XXI

Raportarea confidențială referitoare la preocupările în materie de siguranță

Art. 21. — (1) Autoritatea competentă stabilește mecanisme:

a) pentru raportarea confidențială referitoare la preocupările în materie de siguranță și de mediu legate de operațiunile petroliere offshore pe care le primește din orice sursă; precum și

b) pentru investigarea unor astfel de raportări, menținând în același timp anonimatul persoanelor în cauză.

(2) Operatorii și proprietarii comunică lucrătorilor proprii și contractorilor care au legătură cu operațiunea și lucrătorilor acestor contractori detaliile înțelegerilor naționale privind mecanismele prevăzute la alin. (1) și să se asigure că referințe la astfel de raportări confidențiale sunt incluse în notificări transmise către aceștia și în programele de instruire.

CAPITOLUL XXII

Schimbul de informații

Art. 22. — Operatorii și proprietarii furnizează autorității competente cel puțin informațiile din anexa nr. 9.

CAPITOLUL XXIII

Transparența

Art. 23. — Autoritatea competentă pune la dispoziția publicului informațiile menționate în anexa nr. 9.

CAPITOLUL XXIV

Raportarea privind siguranța și impactul asupra mediului

Art. 24. — (1) Autoritatea competentă prezintă un raport anual Comisiei Europene care conține informațiile specificate în anexa nr. 9 pct. 3.

(2) Schimbul de informații în conformitate cu art. 22 și publicarea informațiilor în conformitate cu art. 23 se realizează de către autoritatea competentă.

CAPITOLUL XXV

Investigația în urma unui accident major

Art. 25. — (1) Autoritatea competentă asigură investigarea amănunțită a accidentelor majore, inclusiv inspecții și măsuri de constrângere, împreună cu alte autorități cu atribuții legale în acest sens, fiecare în zona sa de competență.

(2) Autoritatea competentă pune la dispoziția Comisiei Europene un rezumat al constatărilor elaborate în conformitate cu alin. (1), fie la terminarea investigațiilor, fie la finalizarea procedurilor legale, în funcție de context. Autoritatea competentă publică versiunea neconfidențială a constatărilor.

(3) Autoritatea competentă pune în aplicare orice recomandări rezultate în urma investigației prevăzute la alin. (1) care țin de competența sa.

CAPITOLUL XXVI

Cooperarea autorității competente cu autorități competente din alte state membre ale Uniunii Europene

Art. 26. — (1) Autoritatea competentă desfășoară un schimb periodic și reciproc de cunoștințe, informații și experiență cu alte autorități competente, prin intermediul Grupului autorităților offshore ale Uniunii Europene în materie de petrol și gaze, și participă la consultări referitoare la implementarea legislației naționale și ale Uniunii Europene cu industria de profil, alte părți interesate și Comisia Europeană.

(2) Cunoștințele, informațiile și experiența care fac obiectul schimbului în temeiul alin. (1) privesc, în special, modul în care sunt puse în aplicare măsurile privind gestionarea riscurilor, prevenirea accidentelor majore, verificarea respectării legislației și intervenția în caz de urgență care ține de operațiunile petroliere offshore efectuate la nivel național, precum și unde este cazul în afara Uniunii Europene.

(3) Autoritatea competentă participă la stabilirea unor priorități comune clare pentru pregătirea și actualizarea standardelor și a ghidurilor, cu scopul de a identifica și de a facilita punerea în aplicare și aplicarea consecventă a celor mai bune practici privind operațiunile petroliere offshore.

(4) Până la 1 septembrie 2016, autoritatea competentă notifică Comisiei Europene măsurile naționale instituite cu privire la accesul la cunoștințe, active și resurse de specialitate, inclusiv acordurile formale în conformitate cu art. 8 alin. (9).

CAPITOLUL XXVII

Cerințele privind planurile interne de intervenție în caz de urgență

Art. 27. — (1) Planurile interne de intervenție în caz de urgență care se pregătesc de către operator sau proprietar în conformitate cu art. 13 și care se transmit în temeiul art. 10 alin. (1) lit. g) sunt:

a) puse în practică fără întârziere, pentru a interveni în cazul oricărui accident major sau în cazul unei situații în care există riscuri iminente de accident major; și

b) corelate cu planul extern de intervenție în caz de urgență menționat la art. 28.

(2) Operatorul și proprietarul mențin la zi echipamentele și expertiza relevante pentru planul intern de intervenție în caz de urgență, pentru ca acestea să fie disponibile în orice moment și, în funcție de necesități, să fie puse la dispoziția autorității competente și autorităților responsabile pentru executarea planului extern de intervenție în caz de urgență în care se aplică planul intern de intervenție în caz de urgență.

(3) Planul intern de intervenție în caz de urgență este elaborat în conformitate cu anexa nr. 1 partea X și este actualizat în urma oricărei modificări substanțiale aduse raportului privind pericolele majore sau notificărilor prezentate în temeiul art. 10. Orice astfel de actualizări sunt comunicate autorității competente în temeiul art. 10 alin. (1) lit. g) și notificate autorității sau autorităților responsabile pentru pregătirea planurilor externe de intervenție în caz de urgență în zona vizată.

(4) Planul intern de intervenție în caz de urgență este integrat altor măsuri privind protecția și salvarea personalului de pe instalația avariata, astfel încât să se asigure o șansă ridicată de siguranță personală și supraviețuire.

CAPITOLUL XXVIII

Planurile externe de intervenție în caz de urgență și capacitatea de pregătire în situații de urgență

Art. 28. — (1) Autoritățile responsabile la nivel național pregătesc planuri externe de intervenție în caz de urgență referitoare la toate instalațiile petroliere offshore sau la

infrastructura conectată și la zonele potențial afectate aflate sub jurisdicția României. Structura-cadru a planului extern de intervenție în caz de urgență se va aproba prin hotărâre a Guvernului și va conține minimum informațiile prevăzute în anexa nr. 7.

(2) Planurile externe de intervenție în caz de urgență sunt elaborate în cooperare cu operatorii și cu proprietarii relevanți și, dacă este cazul, cu titularii acordurilor petroliere și autoritatea competentă și țin seama de versiunile cele mai recente ale planurilor interne de intervenție în caz de urgență privind instalațiile sau infrastructura conectată, existente sau prevăzute în zona care face obiectul planului extern de intervenție în caz de urgență.

(3) Planurile externe de intervenție în caz de urgență vor fi elaborate în conformitate cu hotărârea Guvernului prevăzută la alin. (1) și vor fi puse la dispoziția Comisiei Europene, altor state membre potențial afectate și publicului de către autoritatea competentă. Atunci când se pun la dispoziție planurile externe de intervenție în caz de urgență, informațiile divulgate nu trebuie să prezinte riscuri pentru siguranța și securitatea instalațiilor petroliere offshore și pentru exploatarea acestora și nu lezează interesele economice naționale sau siguranța personală a funcționarilor statului.

(4) Autoritatea competentă ia măsurile adecvate, în colaborare cu alte autorități naționale cu atribuții și cu consultarea autorităților competente din alte state membre, pentru a atinge un nivel ridicat de compatibilitate și interoperabilitate a echipamentelor de intervenție și a expertizei între toate statele membre riverane Mării Negre și, dacă este cazul, din afara acesteia. Se încurajează industria de profil să elaboreze echipamente de intervenție și servicii subcontractate compatibile și interoperabile pe tot cuprinsul regiunii geografice.

(5) Autoritatea competentă păstrează evidențe ale echipamentelor și serviciilor de intervenție în caz de urgență în conformitate cu anexa nr. 8 pct. 1 și le pune la dispoziția celorlalte state membre potențial afectate și Comisiei Europene și, pe bază de reciprocitate, țărilor terțe învecinate.

(6) Operatorii și proprietarii își testează periodic propria capacitate de pregătire în vederea unei intervenții eficiente în cazul accidentelor majore petroliere offshore, în strânsă cooperare cu autoritățile responsabile.

(7) Autoritatea competentă elaborează scenarii de cooperare pentru cazuri de urgență. Scenariile respective sunt evaluate periodic și actualizate în funcție de necesități.

CAPITOLUL XXIX

Intervenția în caz de urgență

Art. 29. — (1) Operatorul sau, dacă este cazul, proprietarul notifică imediat autorităților responsabile, inclusiv autorității competente, un accident major sau o situație care prezintă un risc iminent de accident major. Notificarea respectivă descrie împrejurările, inclusiv, dacă este posibil, originea, impactul probabil asupra mediului și potențialele consecințe majore.

(2) În cazul unui accident major, operatorul sau proprietarul ia toate măsurile adecvate pentru a preveni extinderea sa și pentru a-i limita consecințele. Autoritățile competente pot asista operatorul sau proprietarul, după caz, inclusiv prin furnizarea de resurse suplimentare stabilite prin hotărâre a Guvernului.

(3) În cazul unei poluări marine majore sau chiar medie pe cale să devină majoră, se activează Planul național de pregătire, răspuns și cooperare în caz de poluare marină cu hidrocarburi și alte substanțe dăunătoare, în baza prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 1.593/2002 privind aprobarea Planului național de pregătire, răspuns și cooperare în caz de poluare marină cu hidrocarburi și alte substanțe dăunătoare, cu modificările ulterioare. În cadrul aplicării prevederilor Planului național de pregătire, răspuns și cooperare în caz de poluare marină cu

hidrocarburi și alte substanțe dăunătoare, coordonarea operațiunilor de intervenție efectuate de forțele componente ale Diviziei Operațiuni Maritime pentru răspuns la o astfel de poluare se face de către Autoritatea Navală Română.

(4) În cursul intervenției de urgență, autoritățile responsabile colectează informațiile necesare în vederea unei investigații aprofundate în temeiul art. 25 alin. (1).

CAPITOLUL XXX

Capacitatea transfrontalieră de pregătire și intervenție în caz de urgență a statelor membre în a căror jurisdicție se efectuează operațiuni petroliere offshore

Art. 30. — (1) În cazul în care autoritatea competentă consideră că un risc major aferent unei operațiuni petroliere offshore care urmează să aibă loc sub jurisdicția României este de natură să aibă efecte semnificative asupra mediului dintr-un alt stat membru, aceasta, înainte de demararea operațiunii, transmite informațiile relevante autorității competente din statul membru potențial afectat și depune toate eforturile, împreună cu autoritatea competentă a statului membru potențial afectat, pentru adoptarea unor măsuri de prevenire a daunelor. Atunci când consideră teritoriul României potențial afectat, autoritatea competentă solicită autorității competente din statul sub jurisdicția căruia urmează să aibă loc operațiunea petroliere offshore să îi transmită toate informațiile relevante. Autoritatea competentă evaluează împreună cu autoritățile competente din celelalte state membre, după caz, eficacitatea măsurilor, fără a aduce atingere funcțiilor de reglementare ale autorității competente în a cărei jurisdicție ar avea loc operația în cauză în temeiul art. 8 alin. (1) lit. a)—c).

(2) În cadrul planurilor interne și externe de intervenție în caz de urgență se ține cont de riscurile majore identificate în conformitate cu alin. (1), pentru a facilita o intervenție comună eficientă în caz de accident major.

(3) În cazul în care există un risc ca efectele transfrontaliere previzibile ale accidentelor majore să afecteze țări terțe, autoritatea competentă pune la dispoziția țărilor terțe informații, pe bază de reciprocitate.

(4) Autoritatea competentă cooperează cu autoritățile celorlalte state membre în vederea coordonării măsurilor referitoare la zone din afara Uniunii Europene pentru a preveni efectele negative potențiale cauzate de operațiunile petroliere offshore.

(5) Autoritatea națională responsabilă pentru domeniul naval realizează testarea periodică a capacității de pregătire în vederea unei intervenții eficiente în cazul accidentelor majore, cooperând cu autoritățile statelor membre potențial afectate, agențiile relevante ale Uniunii Europene și, pe bază de reciprocitate, cu autoritățile țărilor terțe potențial afectate.

(6) În cazul unui accident major sau al unei amenințări iminente legate de acesta care produce sau poate produce efecte transfrontaliere, autoritatea competentă informează fără întârziere Comisia Europeană și autoritățile din statele membre sau țările terțe care pot fi afectate de situație și furnizează continuu informații relevante pentru o intervenție eficientă în caz de urgență.

CAPITOLUL XXXI

Abordarea coordonată în vederea siguranței operațiunilor petroliere offshore la nivel internațional

Art. 31. — În activitatea sa, autoritatea competentă va coopera cu autoritățile din țările membre și cele din țările terțe învecinate pentru a promova măsuri preventive și planuri regionale de intervenție comună în caz de urgență. Se vor lua în considerare în legislația națională standardele de siguranță promovate de Comisia Europeană și de statele membre.

CAPITOLUL XXXII
Contravenții și sancțiuni

Art. 32. — Constituie contravenții nerespectarea de către titularul acordului petrolier/operator a obligațiilor prevăzute la art. 3 alin. (1) și (3), art. 6 alin. (1) și (6), art. 10, art. 11 alin. (1), (4), (5) și (7), art. 12 alin. (1) și (7), art. 13 alin. (1), (3) și (4), art. 14 alin. (1) și (3), art. 15 alin. (1) și (3), art. 16 alin. (1), art. 18 alin. (1) și (3), art. 19 alin. (1), art. 27 alin. (1) lit. a), alin. (2) și (3), art. 28 alin. (6), art. 29 alin. (1) și (2).

Art. 33. — (1) Contravențiile prevăzute la art. 32 se sancționează astfel:

a) cu amendă de la 50.000 lei la 100.000 lei, nerespectarea prevederilor art. 10, art. 11 alin. (4), art. 13 alin. (3) și (4), art. 18 alin. (3) și art. 19 alin. (1);

b) prin derogare de la prevederile art. 8 alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, cu amendă de la 100.000 lei la 150.000 lei, nerespectarea prevederilor art. 11 alin. (1), (5) și (7), art. 12 alin. (1) și (7), art. 13 alin. (1), art. 14 alin. (1) și (3), art. 15 alin. (1) și (3), art. 16 alin. (1), art. 27 alin. (1) lit. a), alin. (2) și (3), art. 28 alin. (6) și art. 29 alin. (1);

c) prin derogare de la prevederile art. 8 alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, cu amendă de la 150.000 lei la 200.000 lei, nerespectarea prevederilor art. 3 alin. (1) și (3), art. 18 alin. (1) și art. 29 alin. (2);

d) prin derogare de la prevederile art. 8 alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, cu amendă de la 200.000 lei la 250.000 lei, nerespectarea prevederilor art. 6 alin. (1) și (6).

(2) Contravenientul poate achita, pe loc sau în termen de cel mult 48 de ore de la data încheierii procesului-verbal ori, după caz, de la data comunicării acestuia, jumătate din minimul amenzii prevăzute în actul normativ, agentul constatator făcând mențiune despre această posibilitate în procesul-verbal.

(3) Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor, precum și notificarea autorității competente se realizează de către autoritățile naționale responsabile de siguranța operațiunilor petroliere offshore, după cum urmează:

a) nerespectarea prevederilor art. 3 alin. (1) și (3), art. 27 alin. (1) lit. a), art. 28 alin. (6) și art. 29 alin. (1) și (2), de către personalul împuternicit al autorității naționale responsabile în domeniul naval, respectiv Ministerul Transporturilor, direct sau prin structurile aflate în subordonare/coordonare cu atribuții legale în acest domeniu;

b) nerespectarea prevederilor art. 6 alin. (1), de către personalul împuternicit al autorității semnatare a acordurilor petroliere, ANRM;

c) nerespectarea prevederilor art. 6 alin. (6), art. 10, art. 11 alin. (1), (4), (5) și (7), art. 12 alin. (1) și (7), art. 13 alin. (1), (3) și (4), art. 14 alin. (1) și (3), art. 15 alin. (1) și (3), art. 16 alin. (1), art. 18 alin. (1) și (3) și art. 19 alin. (1), de către personalul împuternicit al autorității competente.

Art. 34. — Contravențiilor prevăzute la art. 32 le sunt aplicabile prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001,

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

FLORIN IORDACHE

București, 22 iulie 2016.

Nr. 165.

aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

CAPITOLUL XXXIII

Modificarea lit. b) a pct. 13 al art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2007 privind răspunderea de mediu cu referire la prevenirea și repararea prejudiciului asupra mediului

Art. 35. — La articolul 2 punctul 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2007 privind răspunderea de mediu cu referire la prevenirea și repararea prejudiciului asupra mediului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 29 iunie 2007, aprobată prin Legea nr. 19/2008, cu modificările și completările ulterioare, litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) *prejudiciul asupra apelor* — orice prejudiciu care are efecte negative grave:

- (i) asupra stării ecologice, chimice sau cantitative sau asupra potențialului ecologic al apelor în cauză, astfel cum au fost definite de Legea nr. 107/1996, cu modificările și completările ulterioare, cu excepția efectelor negative pentru care se aplică art. 27 din legea respectivă; sau
- (ii) asupra stării ecologice a apelor marine în cauză, astfel cum au fost definite de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2010 privind stabilirea strategiei pentru mediul marin, aprobată cu modificări prin Legea nr. 6/2011, cu modificările ulterioare, în măsura în care aspectele speciale privind starea ecologică a mediului marin nu fac deja obiectul Legii nr. 107/1996, cu modificările și completările ulterioare.”

CAPITOLUL XXXIV

Dispoziții tranzitorii

Art. 36. — În ceea ce privește proprietarii, operatorii de instalații de producție planificate și operatorii care planifică sau execută operațiuni la sondă, Guvernul aplică actele cu putere de lege și actele administrative relevante adoptate până la 1 septembrie 2016. În ceea ce privește instalațiile existente, Guvernul aplică actele cu putere de lege și actele administrative relevante de la data fixată pentru reexaminarea documentației de evaluare a riscurilor, nu mai târziu de 19 iulie 2018.

Art. 37. — În termen de 90 de zile de la publicarea prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I, autoritatea competentă va elabora normele de aplicare a acesteia, pe care le va supune aprobării Guvernului.

CAPITOLUL XXXV

Anexe

Art. 38. — Anexele nr. 1—10 fac parte integrantă din prezenta lege.

★

Prezenta lege transpune prevederile Directivei 2013/30/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 iunie 2013 privind siguranța operațiunilor petroliere și gaziere offshore și de modificare a Directivei 2004/35/CE, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 178 din 28 iunie 2013.

PREȘEDINTELE SENATULUI

CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

Informații care trebuie incluse în documentele transmise autorității competente**I. Informații care trebuie incluse într-o notificare privind proiectarea sau mutarea unei instalații de producție**

Notificarea privind proiectarea și notificarea privind mutarea unei instalații de producție care se transmit în temeiul art. 10 alin. (1) lit. c) și, respectiv, lit. j) includ cel puțin următoarele informații:

1. numele și adresa operatorului instalației;
2. o descriere a procesului de proiectare pentru operațiunile și sistemele de producție, de la un concept inițial până la proiectul prezentat sau selectarea unei instalații existente, a standardelor relevante utilizate și a conceptelor de proiectare incluse în proces;
3. o descriere a conceptului de proiectare selectat, în raport cu scenariile privind pericolele majore pentru instalația vizată și locul de amplasare a acesteia, precum și caracteristicile principale privind controlul riscului;
4. o dovadă conform căreia conceptul contribuie la reducerea, până la un nivel acceptabil, a pericolelor majore;
5. o descriere a instalației și a condițiilor din cadrul amplasamentului prevăzut;
6. o descriere a oricăror limitări privind siguranța operațiunilor datorate mediului, condițiilor meteorologice și naturii fundului mării și modalitățile de identificare a riscurilor cauzate de pericolele existente pe fundul mării și de cele din mediul marin, cum ar fi conductele și zonele de acostare ale instalațiilor învecinate;
7. o descriere a tipurilor de operațiuni supuse unor pericole majore care trebuie efectuate;
8. o descriere generală a sistemului de gestionare a siguranței și a mediului, prin intermediul căruia măsurile prevăzute pentru controlul riscurilor de accidente majore sunt menținute în mod eficient;
9. o descriere a sistemelor independente de verificare și o listă inițială a elementelor critice de siguranță și de mediu și a performanței necesare a acestora;
10. în cazul în care o instalație de producție existentă urmează să fie mutată într-un nou amplasament pentru a deservi o operațiune de producție diferită, o dovadă care să demonstreze că instalația este adecvată pentru operațiunea de producție propusă;
11. în cazul în care o instalație neproductivă urmează să fie modificată pentru a fi utilizată ca instalație de producție, o dovadă care să demonstreze că instalația este adecvată pentru o asemenea conversie.

II. Informații care trebuie incluse într-un raport privind pericolele majore pentru exploatarea unei instalații de producție

Rapoartele privind pericolele majore în cazul unei instalații de producție care se pregătesc în conformitate cu art. 11 și se transmit în temeiul art. 10 alin. (1) lit. e) includ cel puțin următoarele informații:

1. o descriere a modului în care este luată în considerare intervenția autorității competente în legătură cu notificarea privind proiectarea;
2. numele și adresa operatorului instalației;
3. un rezumat privind modul de implicare a oricărui lucrător în pregătirea raportului privind pericolele majore;
4. o descriere a instalației și a oricărei asocieri cu alte instalații sau infrastructuri conectate, inclusiv sondele;
5. o dovadă care să arate că au fost identificate toate pericolele majore, că probabilitatea și consecințele acestora au fost evaluate, inclusiv limitările privind siguranța operațiunilor datorate mediului, condițiilor meteorologice și naturii fundului

mării, și că măsurile pentru controlul acestora, inclusiv elementele critice de siguranță și de mediu asociate sunt adecvate, astfel încât riscul de producere a unui accident major să fie redus la un nivel acceptabil; această dovadă include o evaluare a eficienței intervenției în cazul unei scurgeri de petrol;

6. o descriere a tipului de operațiuni cu potențial de pericol major care trebuie efectuate și numărul maxim de persoane care pot fi prezente pe instalație în orice moment;

7. o descriere a echipamentelor și a modalităților de a asigura controlul sondei, siguranța procesului, izolarea substanțelor periculoase, prevenirea incendiilor și a exploziilor, protecția lucrătorilor împotriva substanțelor periculoase și protecția mediului împotriva unui accident major în fază incipientă;

8. o descriere a modalităților de protecție a persoanelor de pe instalații împotriva pericolelor majore și de asigurare a evacuării și salvării lor în condiții de siguranță, precum și modalitățile de întreținere a sistemelor de control pentru prevenirea daunelor cauzate instalației și mediului în cazul în care este evacuat tot personalul;

9. codurile, standardele și ghidurile relevante utilizate în construcția și în punerea în funcțiune a instalației;

10. informații cu privire la sistemul de gestionare a siguranței operatorului și al mediului, care este relevant pentru instalația de producție;

11. un plan intern de acțiune în caz de urgență sau o descriere adecvată a acestuia;

12. o descriere a sistemului independent de verificare;

13. orice alte detalii relevante, de exemplu în cazul în care două sau mai multe instalații funcționează combinat într-un mod care afectează potențialul de pericol major pe care îl prezintă oricare dintre instalațiile respective sau toate instalațiile;

14. informațiile relevante în sensul altor cerințe din prezenta lege, obținute în temeiul cerințelor de prevenire a accidentelor majore din Hotărârea Guvernului nr. 1.050/2006 privind cerințele minime pentru asigurarea securității și sănătății lucrătorilor din industria extractivă de foraj;

15. în ceea ce privește operațiunile care urmează să fie derulate de pe instalație, orice informație privind prevenirea accidentelor majore care ar putea cauza daune semnificative sau grave mediului, relevantă pentru alte cerințe din cadrul prezentei legi, obținută în conformitate cu Hotărârea Guvernului nr. 445/2009 privind evaluarea impactului anumitor proiecte publice și private asupra mediului, cu modificările și completările ulterioare;

16. o evaluare a efectelor de mediu potențiale identificate rezultate în urma pierderii stării de izolare a poluanților rezultați în urma unui accident major și o descriere a măsurilor tehnice și de altă natură preconizate pentru prevenirea, reducerea și compensarea acestora, inclusiv monitorizarea.

III. Informații care trebuie furnizate într-un raport privind pericolele majore pentru o instalație neproductivă

Rapoartele privind pericolele majore în cazul unei instalații neproductive care se pregătesc în conformitate cu art. 12 și se transmit în temeiul art. 10 alin. (1) lit. e) includ cel puțin următoarele informații:

1. numele și adresa proprietarului;
2. un rezumat privind modul de implicare a oricărui lucrător în pregătirea raportului privind pericolele majore;
3. o descriere a instalației și, în cazul unei instalații mobile, o descriere a mijloacelor de transfer al acesteia între amplasamente și sistemul de staționare ale acesteia;

4. o descriere a tipurilor de operațiuni cu potențial de pericol major pe care instalația le poate efectua și numărul maxim de persoane care pot fi prezente pe instalație în orice moment;

5. o dovadă care să arate că au fost identificate toate pericolele majore, că probabilitatea și consecințele acestora au fost evaluate, inclusiv eventualele limitări privind siguranța operațiunilor datorate condițiilor de mediu, meteorologice și naturii fundului mării, și că măsurile pentru controlul acestora, inclusiv elementele critice de siguranță și de mediu asociate sunt adecvate, astfel încât riscul de producere a unui accident major să fie redus într-o măsură acceptabilă; această dovadă include o evaluare a eficienței intervenției în cazul unei scurgeri de petrol;

6. o descriere a echipamentelor și a modalităților de a asigura controlul sondei, siguranța procesului, izolarea substanțelor periculoase, prevenirea incendiilor și a exploziilor, protecția lucrătorilor împotriva substanțelor periculoase și protecția mediului împotriva unui accident major;

7. o descriere a modalităților de protecție a persoanelor de pe instalație împotriva pericolelor majore și de asigurare a evacuării și salvării lor în condiții de siguranță, precum și modalitățile de întreținere a sistemelor de control pentru prevenirea daunelor cauzate instalației și mediului în cazul în care este evacuat tot personalul;

8. codurile, standardele și ghidurile relevante utilizate în construcția și în punerea în funcțiune a instalației;

9. o dovadă care să arate că au fost identificate toate pericolele majore în cazul tuturor operațiunilor pe care instalația le poate efectua și că riscul de producere a unui accident major este redus la un nivel acceptabil;

10. o descriere a oricăror limitări privind siguranța operațiunilor datorate condițiilor de mediu, meteorologice și naturii fundului mării și modalitățile de identificare a riscurilor cauzate de pericolele existente pe fundul mării și de cele din mediul marin, cum ar fi conductele și zonele de acostare ale instalațiilor învecinate;

11. informații cu privire la sistemul de gestionare a siguranței și a mediului, care este relevant pentru instalația neproductivă;

12. o copie sau o descriere adecvată a planului intern de intervenție în caz de urgență sau o descriere adecvată a acestuia;

13. o descriere a sistemului independent de verificare;

14. orice alte detalii relevante, de exemplu în cazul în care două sau mai multe instalații funcționează combinat într-un mod care afectează potențialul de pericol major pe care îl prezintă oricare dintre instalațiile respective sau toate instalațiile;

15. în ceea ce privește operațiunile care urmează să fie derulate de pe instalație, orice informație obținută în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 445/2009, cu modificările și completările ulterioare, privind prevenirea accidentelor majore care ar putea cauza daune semnificative sau grave mediului, relevantă pentru alte cerințe din cadrul prezentei legi;

16. o evaluare a efectelor de mediu potențiale identificate rezultate în urma pierderii stării de izolare a poluanților rezultați în urma unui accident major și o descriere a măsurilor tehnice și de altă natură prevăzute pentru prevenirea, reducerea și compensarea acestora, inclusiv monitorizarea.

IV. Informații care trebuie furnizate într-o notificare privind operațiunile la sondă

Notificările privind operațiunile la sondă care se pregătesc în conformitate cu art. 14 și se transmit în temeiul art. 10 alin. (1) lit. h) includ cel puțin următoarele informații:

1. numele și adresa operatorului sondei;

2. denumirea instalației care urmează să fie utilizată și numele și adresa proprietarului sau, în cazul unei instalații de producție, ale contractorului care desfășoară activități de foraj;

3. detaliile de identificare a sondei și orice asociere cu instalații sau infrastructura conectată;

4. informații privind programul de lucru al sondei, inclusiv privind perioada în care aceasta este exploatată, detaliile și verificarea barierelor în calea pierderii controlului asupra sondei (echipamente, fluide de foraj, ciment etc.), controlul de direcție privind traiectoria sondei și limitările cu privire la exploatarea în condiții de siguranță în conformitate cu gestionarea riscurilor;

5. în cazul unei sonde existente, informații cu privire la istoricul și starea acesteia;

6. orice detalii cu privire la echipamentele de siguranță care urmează să fie desfășurate și care nu sunt descrise în raportul curent privind pericolele majore referitor la instalație;

7. o evaluare a riscului care include o descriere privind:

a) pericolele speciale asociate operațiunii la sondă, inclusiv orice limitări privind siguranța operațiunilor datorate condițiilor de mediu, meteorologice și naturii fundului mării;

b) pericolele legate de zona submarină;

c) orice operațiuni efectuate la suprafață sau în subsolul marin care prezintă un potențial de pericol major simultan;

d) măsuri adecvate de control;

8. o descriere a configurației sondei la sfârșitul exploatării — de exemplu, abandonată permanent sau temporar — și dacă echipamentul de producție a fost plasat în interiorul sondei în vederea unei utilizări viitoare;

9. în cazul unei modificări a unei notificări privind operațiunile la sondă transmise anterior, detalii suficiente în vederea actualizării complete a notificării;

10. în cazul în care o sondă urmează să fie construită, modificată sau întreținută cu ajutorul unei instalații neproductive, următoarele informații suplimentare:

a) o descriere a oricăror limitări privind siguranța operațiunilor din motive de mediu, meteorologice și datorate naturii fundului mării și modalitățile de identificare a riscurilor cauzate de pericolele existente pe fundul mării și de cele din mediul marin, cum ar fi conductele și zonele de acostare ale instalațiilor învecinate;

b) o descriere a condițiilor de mediu care au fost luate în considerare în cadrul planului intern de intervenție în caz de urgență pentru instalație;

c) o descriere a modalităților de intervenție în caz de urgență, inclusiv modalitățile de intervenție în cazul unui incident care afectează mediul, care nu sunt prezentate în raportul privind pericolele majore; și

d) o descriere a modului în care sistemele de gestionare ale operatorului sondei și ale proprietarului urmează să fie coordonate pentru a asigura controlul eficient al pericolelor majore în orice moment;

11. un raport cuprinzând constatările examinării independente a sondei, inclusiv o declarație din partea operatorului sondei care precizează că, după examinarea raportului și a constatărilor examinării de către organisme independente a sondei, gestiunea riscului cu privire la proiectarea sondei și barierele în calea pierderii controlului sunt adecvate pentru toate condițiile și împrejurările anticipate;

12. informațiile relevante în sensul altor cerințe din prezenta lege, obținute în temeiul cerințelor de prevenire a accidentelor majore din Hotărârea Guvernului nr. 1.050/2006;

13. în ceea ce privește operațiunile la sondă care urmează să fie derulate, orice informație relevantă pentru alte cerințe din cadrul prezentei legi, obținută în conformitate cu Hotărârea Guvernului nr. 445/2009, cu modificările și completările ulterioare, privind prevenirea accidentelor majore care ar putea cauza daune semnificative sau grave mediului.

V. Informații care trebuie furnizate cu privire la sistemul de verificare

Descrierile care se transmit în temeiul art. 10 alin. (1) lit. d) în legătură cu sistemele independente de verificare care se instituie în temeiul art. 16 alin. (1) includ:

a) o declarație din partea operatorului sau a proprietarului, după examinarea raportului organismului independent de verificare, conform căreia evidența elementelor critice de siguranță și sistemul de întreținere a acestora menționat în raportul privind pericolele majore sunt sau vor fi adecvate;

b) o descriere a sistemului de verificare, inclusiv a selecției organismelor independente de verificare, a mijloacelor de verificare a modului în care elementele critice de siguranță și de mediu și orice utilaj specificat din sistem sunt reparate corespunzător și într-o stare bună;

c) o descriere a mijloacelor de verificare menționate la lit. b), care include detalii privind principiile care vor fi aplicate pentru a îndeplini funcțiile în cadrul sistemului, precum și pentru a face revizuirea sistemului de-a lungul ciclului de viață a instalației, inclusiv:

- (i) examinarea și testarea privind elementele critice de siguranță și de mediu de către organisme independente de verificare competente;
- (ii) verificarea privind proiectarea, standardele, certificarea sau alt sistem de conformitate a elementelor critice de siguranță și de mediu;
- (iii) examinarea progresului lucrărilor;
- (iv) raportarea privind orice neconformități;
- (v) măsuri de remediere luate de operator sau de proprietar.

VI. Informații care trebuie furnizate cu privire la o modificare substanțială a unei instalații, inclusiv mutarea unei instalații fixe

În cazul în care sunt aduse modificări substanțiale unei instalații, astfel cum se menționează la art. 11 alin. (5) și la art. 12 alin. (4), raportul modificat privind pericolele majore, care cuprinde modificările substanțiale și care se transmite în temeiul art. 10 alin. (1) lit. f), include cel puțin următoarele informații:

1. numele și adresa operatorului sau a proprietarului;
2. un rezumat privind modul de implicare a oricărui lucrător în pregătirea raportului revizuit privind pericolele majore;
3. detalii suficiente pentru a actualiza complet raportul anterior privind pericolele majore și planul intern de intervenție în caz de urgență aferent referitor la instalație și pentru a demonstra că riscurile de pericole majore sunt reduse la un nivel acceptabil;
4. în cazul în care o instalație fixă de producție este scoasă din uz:

a) modalitățile de izolare a tuturor substanțelor periculoase, iar în cazul sondelor conectate la instalație, izolarea definitivă a sondelor de instalație și de mediu;

b) o descriere a riscurilor de pericole majore asociate cu dezafectarea instalației pentru lucrători și mediu, cu populația totală expusă și cu măsurile de control al riscului;

c) modalitățile de intervenție în caz de urgență pentru a asigura evacuarea și salvarea personalului în condiții de siguranță și pentru a menține în funcțiune sistemele de control cu scopul de a preveni un accident major pentru mediul înconjurător.

VII. Informații care trebuie furnizate într-o notificare privind operațiunile combinate

Notificarea privind operațiunile combinate, pregătită în temeiul art. 15 și care se transmite în temeiul art. 10 alin. (1) lit. i), include cel puțin următoarele informații:

1. numele și adresa operatorului care prezintă notificarea;
2. în cazul în care alți operatori sau proprietari sunt implicați în operațiunile combinate, numele și adresele acestora, inclusiv o confirmare conform căreia sunt de acord cu conținutul notificării;

3. o descriere, sub forma unui document de sinteză autorizat de toate părțile care contribuie la acesta, a modului în care sistemele de gestionare pentru instalațiile implicate în operațiunea combinată vor fi coordonate, astfel încât riscul de producere a unui accident major să fie redus la un nivel acceptabil;

4. o descriere a oricărui echipament care trebuie utilizat în cazul operațiunii combinate, dar care nu este descris în raportul actual privind pericolele majore referitor la oricare dintre instalațiile implicate în operațiunile combinate;

5. un rezumat al evaluării riscurilor realizate de toți operatorii și proprietarii implicați în operațiunile combinate, care include:

a) o descriere a oricărei operațiuni efectuate în timpul operațiunii combinate care poate comporta pericole susceptibile de a cauza un accident major pe o instalație sau în legătură cu o instalație;

b) o descriere a oricăror măsuri de control al riscurilor puse în aplicare ca urmare a evaluării riscului;

6. o descriere a operațiunii combinate și a programului de lucru.

VIII. Informații care trebuie furnizate cu privire la politica generală de prevenire a accidentelor majore

Politica generală de prevenire a accidentelor majore, pregătită în conformitate cu art. 18 alin. (1) și care se transmite în temeiul art. 10 alin. (1) lit. a), include următoarele informații, fără a se limita însă la acestea:

1. responsabilitatea la nivelul consiliului de conducere al societăților pentru garantarea continuă a faptului că politica generală de prevenire a accidentelor majore este adecvată, pusă în aplicare și funcționează după plan;

2. măsuri pentru instituirea și menținerea unei culturi puternice a siguranței, cu o probabilitate ridicată de funcționare continuă în condiții de siguranță;

3. anvergura și intensitatea auditului procesului;

4. măsuri de recompensare și recunoaștere a comportamentelor dorite;

5. evaluarea capacităților și a obiectivelor societății;

6. măsuri pentru menținerea standardelor de siguranță și de protecție a mediului, ca valoare fundamentală a societății;

7. sisteme formale de comandă și de control care includ membrii consiliului de conducere și conducerea superioară a societății;

8. abordarea privind competența la toate nivelurile societății;

9. măsura în care pct. 1—8 se aplică operațiunilor petroliere offshore ale societății, efectuate în afara Uniunii Europene.

IX. Informații care trebuie furnizate cu privire la un sistem de gestionare a siguranței și a mediului

Sistemul de gestionare a siguranței și a mediului, pregătit în temeiul art. 18 alin. (3) și care se transmite în temeiul art. 10 alin. (1) lit. b), include următoarele informații, fără a se limita însă la acestea:

1. structura organizațională și rolurile și responsabilitățile personalului;

2. identificarea și evaluarea pericolelor majore, precum și probabilitatea și consecințele potențiale ale acestora;

3. integrarea impactului asupra mediului în cadrul evaluărilor riscurilor majore din raportul privind pericolele majore;

4. controalele pericolelor majore pe durata operațiunilor normale;

5. gestionarea schimbărilor;

6. planificarea și intervenția în caz de urgență;

7. limitarea daunelor aduse mediului;

8. monitorizarea performanței;

9. sistemele de audit și de revizuire; precum și

10. măsurile instituite pentru participarea la consultări tripartite și modul de punere în aplicare a acțiunilor rezultate în urma consultărilor respective.

X. Informații care trebuie furnizate într-un plan intern de intervenție în caz de urgență

Planurile interne de intervenție în caz de urgență, pregătite în temeiul art. 13 și care se transmit în temeiul art. 10 alin. (1) lit. g), includ următoarele informații, fără a se limita însă la acestea:

1. numele și funcțiile persoanelor autorizate să inițieze proceduri de urgență și ale persoanei care conduce intervenția internă în caz de urgență;

2. numele sau funcția persoanelor care au responsabilitatea de a coopera cu autoritatea sau autoritățile responsabile de planul extern de intervenție în caz de urgență;

3. o descriere a tuturor condițiilor sau evenimentelor previzibile care ar putea produce un accident major, astfel cum sunt descrise în raportul privind pericolele majore la care este anexat planul;

4. o descriere a acțiunilor care vor fi întreprinse cu scopul de a controla condițiile sau evenimentele care ar putea cauza un accident major și de a limita consecințele acestora;

5. o descriere a echipamentelor și resurselor disponibile, inclusiv pentru limitarea eventualelor scurgeri;

6. modalitățile de limitare a riscurilor pentru persoanele care se află pe instalație și pentru mediu, inclusiv modul în care sunt transmise alertele și măsurile care trebuie luate de persoane la primirea alertei;

7. în cazul unei operațiuni combinate, modalitățile de coordonare a sistemelor de evacuare și de salvare între

instalațiile în cauză pentru a asigura o șansă ridicată de supraviețuire persoanelor care se află pe instalații în timpul unui accident major;

8. o estimare a eficienței intervenției în cazul unei scurgeri de petrol; condițiile de mediu care trebuie avute în vedere în acest calcul al intervenției includ:

a) vremea, inclusiv vântul, vizibilitatea, precipitațiile și temperatura;

b) stările mării, marea și curenții;

c) prezența gheții și a resturilor;

d) orele de lumină naturală; precum și

e) alte condiții de mediu cunoscute care ar putea influența eficiența echipamentelor de intervenție sau eficacitatea generală a unei acțiuni de intervenție;

9. sistemele care oferă o alertă timpurie cu privire la un accident major autorității sau autorităților responsabile cu inițierea planului extern de intervenție în caz de urgență, tipul de informații care ar trebui incluse într-o alertă inițială și sistemele de furnizare a informațiilor mai amănunțite pe măsură ce acestea devin disponibile;

10. sistemele care vizează formarea personalului în ceea ce privește obligațiile pe care trebuie să le îndeplinească și, în cazul în care este necesar, coordonarea acestora cu serviciile externe de urgență;

11. sistemele care vizează coordonarea intervențiilor interne și externe de urgență;

12. dovada privind evaluările anterioare cu privire la substanțele chimice utilizate ca agent de dispersie, care au fost efectuate pentru a reduce la minimum implicațiile asupra sănătății publice și daunele suplimentare aduse mediului.

ANEXA Nr. 2

Rapoartele privind operațiunile la sondă transmise în temeiul art. 14 alin. (4)

Rapoartele care se transmit autorității competente în temeiul art. 14 alin. (4) includ cel puțin următoarele informații:

1. numele și adresa operatorului instalației;

2. denumirea instalației și numele și adresa operatorului sau proprietarului instalației;

3. detaliile privind identificarea sondei și orice asociere cu instalații sau infrastructură conectată;

4. un rezumat al operațiunilor efectuate de la începerea operațiunilor sau de la raportul anterior;

5. diametrul și adâncimea reală verticală și măsurată a:

a) oricărui puț de foraj; precum și

b) a oricărui tubaj instalat;

6. densitatea fluidului de foraj la momentul elaborării raportului; precum și

7. în cazul operațiunilor referitoare la o sondă existentă, starea de funcționare actuală a acesteia.

ANEXA Nr. 3

Principii de organizare și funcționare ale autorității competente în temeiul art. 8 și 9

I. Principii referitoare la organizarea autorității competente

1. Îndeplinirea eficientă a tuturor obligațiilor atribuite autorității competente în cuprinsul prezentei legi, inclusiv măsuri de reglementare în materie de siguranță și de protecție a mediului într-un mod echitabil;

2. Obligatorietatea unei declarații de politică care descrie obiectivele privind supravegherea și aplicarea legislației și obligațiile autorității competente în scopul asigurării transparenței, consecvenței, proporționalității și obiectivității în reglementarea operațiunilor petroliere offshore;

3. Finanțarea unei expertize specializate suficiente, disponibile fie intern, fie prin acorduri formale cu părți terțe sau ambele, astfel încât autoritatea competentă să poată inspecta și

investiga operațiunile, adopta măsuri de asigurare a respectării legii și gestiona rapoartele privind pericolele majore și notificările;

4. În cazul în care se face apel la surse externe de expertiză, finanțarea elaborării unor ghiduri suficiente în formă scrisă și a activității de supraveghere pentru a menține coerența abordării și pentru a asigura faptul că autoritatea competentă numită legal își păstrează responsabilitatea deplină în temeiul prezentei legi;

5. Finanțarea formării esențiale, comunicării, accesului la tehnologie, a cheltuielilor de deplasare și de ședere ale personalului autorității competente pentru îndeplinirea atribuțiilor acestuia și pentru a facilita cooperarea activă dintre autoritățile competente în conformitate cu art. 26;

6. Dacă este cazul, solicitarea rambursării către autoritatea competentă de către operatori sau proprietari a costului îndeplinirii atribuțiilor acesteia în temeiul prezentei legi;

7. Finanțarea și încurajarea activităților de cercetare conform atribuțiilor autorității competente prevăzute de prezenta lege;

8. Asigurarea finanțării pentru întocmirea de rapoarte de către autoritatea competentă.

II. Principii referitoare la funcționarea autorității competente, aplicate de aceasta în exercitarea eficace a atribuțiilor sale legale prevăzute la art. 8 și 9

1. Obligativitatea unei strategii scrise care prezintă atribuțiile, prioritățile sale de acțiune, de exemplu cu privire la proiectarea și exploatarea instalațiilor, gestionarea integrității și capacitatea de pregătire și intervenție în caz de urgență, precum și modul în care aceasta este organizată;

2. Obligativitatea unor proceduri operaționale care descriu modul în care va examina și va pune în aplicare obligațiile operatorilor și ale proprietarilor prevăzute în prezenta lege, inclusiv modul în care aceasta va trata, evalua și aproba rapoartele privind pericolele majore, în care va trata notificările privind operațiunile la sondă și în care trebuie să fie stabilită frecvența inspecțiilor privind măsurile de control al pericolelor majore (inclusiv pentru mediu) referitoare la o anumită instalație sau activitate;

3. Obligativitatea unor proceduri care îi permit autorității competente să își îndeplinească atribuțiile fără a aduce atingere altor responsabilități legate, de exemplu, de operațiunile petroliere onshore și de regimurile prevăzute în Hotărârea Guvernului nr. 1.050/2006;

4. Procedurile detaliate de evaluare a rapoartelor privind pericolele majore necesită furnizarea tuturor informațiilor factice și de altă natură, solicitate în temeiul prezentei legi, de către operator sau proprietar. Autoritățile competente se asigură că cel puțin cerințele pentru următoarele informații sunt specificate clar în ghidurile adresate operatorilor și proprietarilor:

a) toate pericolele previzibile, având potențialul de a provoca un accident major, inclusiv la adresa mediului, au fost identificate, riscurile acestora au fost evaluate și au fost identificate măsuri, inclusiv de urgență, pentru a controla riscurile;

b) sistemul de gestionare a siguranței și a mediului este descris în mod corespunzător, pentru a demonstra respectarea prezentei legi;

c) au fost descrise măsuri adecvate pentru verificarea de către organisme independente și pentru efectuarea auditului de către operator sau proprietar;

5. Atunci când efectuează o examinare amănunțită a rapoartelor privind pericolele majore, autoritatea competentă se asigură că:

a) toate informațiile factice necesare sunt furnizate;

b) operatorul sau proprietarul a identificat toate pericolele de accidente majore previzibile în mod rezonabil, la adresa instalației și a funcțiilor acesteia, împreună cu eventualele evenimente potențiale de declanșare, precum și faptul că metodologia și criteriile de evaluare adoptate pentru evaluarea riscurilor de accidente majore, inclusiv factorii de incertitudine în analiză, au fost explicate în mod clar;

c) evaluările riscurilor au luat în considerare toate etapele relevante în ciclul de viață al instalației și au anticipat toate situațiile previzibile, inclusiv:

(i) modul în care deciziile de proiectare, descrise în notificarea privind proiectarea, au ținut seama de gestionarea riscurilor, astfel încât să asigure aplicarea principiilor inerente de siguranță și de mediu;

(ii) modul în care se vor derula operațiunile de la instalația aflată în funcțiune;

(iii) modul în care operațiunile la sondă vor fi efectuate și suspendate temporar înainte de începerea producției de la o instalație de producție;

(iv) modul în care se vor efectua operațiuni combinate cu o altă instalație;

(v) modul în care instalația va fi dezafectată;

d) modul în care se intenționează punerea în aplicare a măsurilor de reducere a riscurilor, dacă acest lucru este necesar pentru a reduce riscurile la un nivel acceptabil;

e) dacă, în stabilirea măsurilor necesare pentru atingerea unor niveluri acceptabile de risc, operatorul sau proprietarul a demonstrat în mod clar faptul că a ținut seama de bunele practici relevante și de o apreciere bazată pe bunele practici de inginerie, cele mai bune practici de gestionare și de principiile privind factorii umani și organizaționali;

f) dacă măsurile și modalitățile de detectare și intervenție rapidă și eficientă la o situație de urgență sunt clar identificate și justificate;

g) modul în care modalitățile și măsurile de evacuare și de salvare menite să limiteze agravarea unui caz de urgență și să reducă impactul acestuia asupra mediului sunt integrate în mod logic și sistematic, ținând seama de condițiile probabile de urgență în care vor fi întreprinse;

h) modul în care cerințele sunt incorporate în planurile interne de intervenție în caz de urgență și dacă autorității competente i-a fost transmisă o copie sau o descriere adecvată a planului intern de intervenție în caz de urgență;

i) dacă sistemul de gestionare a siguranței și a mediului descris în raportul privind pericolele majore este adecvat pentru a asigura controlul pericolelor majore în fiecare etapă a ciclului de viață al instalației și asigură respectarea tuturor dispozițiilor legale, precum și auditul și punerea în aplicare a recomandărilor de audit;

j) dacă sistemul de verificare de către organisme independente este explicat clar.

ANEXA Nr. 4

Dispozițiile prevăzute de operatori și de proprietari în vederea prevenirii accidentelor majore în temeiul art. 18

1. Autoritatea competentă se asigură că operatorii și proprietarii:

a) acordă o atenție specială evaluării cerințelor de fiabilitate și de integritate cu privire la toate sistemele critice de siguranță și de mediu și își stabilesc sistemele de inspecție și de întreținere în vederea atingerii nivelului necesar de integritate privind siguranța și mediul;

b) iau măsuri adecvate pentru a se asigura, în măsura posibilului, că nu există vreo eliberare neplanificată de substanțe periculoase din conductele, navele și sistemele prevăzute

pentru izolarea acestora în condiții de siguranță; mai mult, operatorii și proprietarii se asigură că nicio defecțiune a barierei de izolare nu poate conduce la un accident major;

c) pregătesc un inventar privind echipamentele disponibile, proprietarii acestora, locația, transportul acestora și modul în care sunt distribuite pe instalație, precum și orice entități relevante pentru punerea în aplicare a planului intern de intervenție în caz de urgență; inventarul identifică măsurile introduse pentru a garanta că echipamentele și procedurile sunt menținute în condiții de exploatare;

d) dispun de un cadru adecvat pentru monitorizarea respectării tuturor dispozițiilor statutare relevante, prin integrarea atribuțiilor lor statutare privind controlul pericolelor majore și protecția mediului în cadrul procedurilor lor standard de operare; precum și

e) acordă o atenție specială formării și menținerii unei culturi solide privind siguranța, care să implice o probabilitate ridicată de exploatare continuă în condiții de siguranță, inclusiv cu privire la asigurarea cooperării lucrătorilor, prin măsuri cum ar fi:

- (i) respectarea clară a consultărilor tripartite și a acțiunilor care decurg din acestea;

- (ii) încurajarea și recompensarea raportării accidentelor și a evenimentelor la limita de producere a unui accident;
- (iii) cooperarea cu reprezentanții aleși în domeniul siguranței;
- (iv) protecția informatorilor.

2. Autoritatea competentă garantează faptul că industria de profil cooperează cu autoritățile responsabile pentru a stabili și a pune în aplicare planul de priorități pentru dezvoltarea standardelor, a ghidurilor și a normelor care vor permite punerea în aplicare a celor mai bune practici privind prevenirea accidentelor majore și, după caz, limitarea consecințelor accidentelor majore.

ANEXA Nr. 5

Selecția organismului independent de verificare și proiectarea de sisteme de verificare independente în temeiul art. 16 alin. (3)

1. Autoritatea competentă solicită operatorului sau proprietarului să asigure îndeplinirea următoarelor cerințe cu privire la independența organismului independent de verificare față de operator și de proprietar:

a) funcția pe care o are nu impune organismului independent de verificare să examineze vreun aspect legat de elementul critic de siguranță sau de mediu sau orice parte a unei instalații, a unei sonde sau a proiectului unei sonde în care acesta a fost implicat anterior activității de verificare sau în cazul căruia obiectivitatea sa ar putea fi compromisă;

b) organismul independent de verificare este suficient de independent față de sistemul de gestionare care are în prezent sau a avut vreo responsabilitate pentru orice aspect legat de o componentă care face obiectul sistemului de verificare independentă sau de examinare a sondei, pentru a garanta faptul că va fi obiectiv în îndeplinirea funcțiilor sale în cadrul sistemului.

2. Autoritatea competentă solicită operatorului sau proprietarului să se asigure că, în ceea ce privește sistemul de verificare independentă privind o instalație sau o sondă, sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) organismul independent de verificare are competența tehnică adecvată, inclusiv, dacă este necesar, un număr suficient de membri ai personalului având o calificare adecvată și o experiență suficientă care îndeplinesc cerințele prevăzute la pct. 1;

b) sarcinile în cadrul sistemului de verificare independentă sunt alocate în mod corespunzător de către organismul independent de verificare către personalul calificat pentru îndeplinirea acestora;

c) mecanismele adecvate sunt pregătite pentru a asigura fluxul de informații între operator sau proprietar și organismul independent de verificare;

d) organismului independent de verificare i se acordă autoritate suficientă pentru a-și putea îndeplini funcțiile în mod eficient.

3. Modificările substanțiale sunt aduse la cunoștința organismului independent de verificare în vederea unei verificări suplimentare în conformitate cu sistemul de verificare independentă, iar rezultatele verificării suplimentare sunt comunicate autorității competente, la cerere.

ANEXA Nr. 6

Informații privind prioritățile de cooperare între operatori și proprietari și autoritatea competentă în temeiul art. 18 alin. (7)

Aspectele care trebuie luate în considerare pentru stabilirea priorităților de dezvoltare a standardelor și ghidurilor au efecte practice asupra prevenirii accidentelor majore și limitării consecințelor acestora. Acestea includ:

a) îmbunătățirea integrității sondei, a echipamentelor și a barierelor pentru controlul sondei și monitorizarea eficacității acestora;

b) îmbunătățirea izolării principale;

c) îmbunătățirea izolării secundare care să împiedice extinderea unui accident incipient major, inclusiv a exploziilor sondelor;

d) existența unui proces decizional fiabil;

e) gestionarea și supravegherea operațiunilor care sunt expuse unor pericole majore;

f) competența titularilor de posturi-cheie;

g) gestionarea eficace a riscurilor;

h) evaluarea privind fiabilitatea sistemelor critice de siguranță și de mediu;

i) indicatorii principali de performanță;

j) integrarea efectivă a sistemelor de gestionare a siguranței și a mediului între operatori și proprietari și alte entități implicate în operațiunile petroliere offshore.

Informații care trebuie incluse în planurile externe de intervenție în caz de urgență în temeiul art. 28

Planurile externe de intervenție în caz de urgență pregătite în temeiul art. 28 includ următoarele elemente, fără a se limita însă la acestea:

a) numele și funcțiile persoanelor autorizate să inițieze proceduri de urgență, precum și ale persoanelor autorizate să conducă intervenția externă în caz de urgență;

b) sistemele pentru primirea unor alerte timpurii privind accidentele, precum și alertele și procedurile de intervenție în caz de urgență asociate acestora;

c) sistemele pentru coordonarea resurselor necesare în vederea punerii în aplicare a planului extern de intervenție în caz de urgență;

d) sistemele care vizează furnizarea de asistență pentru intervenția internă în caz de urgență;

e) o descriere amănunțită a sistemelor externe de intervenție în caz de urgență;

f) modalitățile de furnizare a informațiilor și a recomandărilor adecvate cu privire la un accident major către persoanele și organizațiile care pot fi afectate de acesta;

g) modalitățile de furnizare a informațiilor către serviciile de urgență din alte state membre sau către Comisia Europeană în cazul unui accident major cu posibile consecințe transfrontaliere;

h) modalitățile de atenuare a efectelor negative asupra florei și faunei sălbatice, atât onshore, cât și offshore, inclusiv a situațiilor în care animalele contaminate cu petrol ajung la țărm înaintea scurgerilor efective;

i) rolul și obligația financiară ale titularilor acordului petrolier și ale operatorilor în cadrul planurilor externe de intervenție în caz de urgență.

Informații care trebuie incluse în pregătirea planurilor externe de intervenție în caz de urgență în temeiul art. 28

1. Autoritatea sau autoritățile responsabile cu coordonarea intervenției în caz de urgență prevăd următoarele:

a) un inventar privind echipamentele disponibile, proprietarii, amplasamentul acestuia, mijloacele de transport și modul de distribuire a acestora la locul accidentului major;

b) o descriere a măsurilor instituite pentru a garanta că echipamentele și procedurile sunt menținute în condiții de funcționare;

c) un inventar al echipamentelor deținute de industria de profil care pot fi puse la dispoziție în caz de urgență;

d) o descriere a sistemelor generale de intervenție în caz de accidente majore, inclusiv competențele și responsabilitățile tuturor părților implicate și ale organismelor responsabile cu întreținerea unor astfel de sisteme;

e) măsuri pentru a garanta faptul că echipamentele, personalul și procedurile sunt disponibile și actualizate și un număr suficient de membri ai personalului format este disponibil în orice moment;

f) dovada privind evaluările anterioare cu privire la mediu și sănătate ale oricărei substanțe chimice prevăzute a fi utilizată ca agent de dispersie.

2. Planurile externe de intervenție în caz de urgență explică în mod clar rolul autorităților, al serviciilor de urgență, al coordonatorilor și al altor factori care participă în mod activ la intervenția în caz de urgență, astfel încât cooperarea să fie asigurată în toate intervențiile în caz de accidente majore.

3. Sistemele includ dispoziții pentru a interveni în situații în care România ar putea să nu facă față în cazul unui accident major sau care ar putea depăși frontierele acesteia prin:

a) schimbul de planuri externe de intervenție în caz de urgență cu statele membre învecinate și Comisie;

b) întocmirea inventarelor la nivel transfrontalier privind activele în caz de intervenție, atât cele deținute de industria de profil, cât și cele publice, precum și toate adaptările necesare pentru a asigura compatibilitatea echipamentelor și procedurilor între țările învecinate și statele membre;

c) proceduri pentru recurgerea la mecanismul Uniunii Europene de protecție civilă;

d) planificarea unor exerciții transfrontaliere de intervenție externă în caz de urgență.

Schimbul de informații și transparență

1. Formatul comun de raportare a datelor pentru indicatorii privind pericolele majore permite compararea informațiilor de la autoritățile competente și de la operatorii și proprietarii individuali.

2. Printre informațiile care urmează să fie partajate de autoritățile competente și de operatorii și proprietarii se numără:

a) scurgerile neintenționate de petrol, gaze sau alte substanțe periculoase, în stare de ardere sau nu;

b) pierderea controlului asupra sondei, situație care necesită declanșarea echipamentelor de control ale sondei sau defecțiunea unei bariere la sondă, necesitând înlocuirea sau reparația acesteia;

c) defecțiunea unui element critic de siguranță și de mediu;

d) pierderea semnificativă a integrității structurale sau pierderea protecției împotriva efectelor incendiului sau exploziei ori pierderea menținerii poziției în cazul unei instalații mobile;

e) navele aflate pe o traiectorie de coliziune și coliziunile efective ale navelor cu o instalație offshore;

f) accidente implicând elicoptere care se produc pe instalațiile offshore sau în apropierea acestora;

g) orice accident mortal;

h) orice vătămare gravă a 5 sau mai multe persoane afectate de același accident;

i) orice evacuare a personalului;

j) un incident de mediu major.

3. Rapoartele anuale care trebuie transmise de autoritatea competentă în temeiul art. 24 conțin cel puțin următoarele informații:

- a) numărul, vechimea și amplasamentul instalațiilor;
- b) numărul și tipul de inspecții și investigații efectuate, orice măsuri de asigurare a respectării legii sau condamnări;
- c) datele referitoare la incidente în conformitate cu sistemul comun de raportare prevăzut la art. 22;
- d) orice modificare majoră adusă cadrului de reglementare offshore;
- e) comportamentul operațiunilor petroliere offshore în raport cu prevenirea accidentelor majore și limitarea consecințelor acestora, în eventualitatea producerii.

4. Informațiile menționate la pct. 2 constau în informații atât factice, cât și analitice cu privire la operațiunile petroliere și nu sunt ambigue. Informațiile și datele sunt furnizate astfel încât performanța operatorilor și proprietarilor individuali să poată fi

comparată în cadrul național român, iar performanța industriei de profil în ansamblu să poată fi comparată între statele membre.

5. Informațiile colectate și agregate menționate la pct. 2 permit statelor membre furnizarea unui avertisment prealabil cu privire la deteriorarea potențială a barierelor critice pentru siguranță și mediu, precum și luarea unor măsuri preventive. Informațiile demonstrează, de asemenea, eficacitatea generală a măsurilor și a controalelor puse în aplicare de operatorii și de proprietarii individuali, precum și de industria de profil în ansamblu, în special pentru a preveni accidentele majore și pentru a reduce la minimum riscurile pentru mediu.

6. Pentru a respecta cerințele art. 23 este elaborat un format simplificat pentru a facilita publicarea datelor relevante în temeiul pct. 2 și pregătirea rapoartelor în temeiul art. 24, într-un mod care să fie ușor accesibil publicului și care să faciliteze compararea transfrontalieră a datelor.

ANEXA Nr. 10

Autorități naționale responsabile de siguranța operațiunilor petroliere offshore în baza art. 8 alin. (10)

1. Ministerul Afacerilor Interne, direct sau prin structurile aflate în subordonare/coordonare cu atribuții legale în acest domeniu.
2. Ministerul Economiei, Comerțului și Relațiilor cu Mediul de Afaceri, prin structurile aflate în subordonare/coordonare cu atribuții legale în acest domeniu.
3. Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor, direct sau prin structurile aflate în subordonare/coordonare cu atribuții legale în acest domeniu.
4. Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice, direct sau prin structurile aflate în subordonare/coordonare cu atribuții legale în acest domeniu.
5. Ministerul Transporturilor, direct sau prin structurile aflate în subordonare/coordonare cu atribuții legale în acest domeniu.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

pentru promulgarea Legii privind siguranța operațiunilor petroliere offshore

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind siguranța operațiunilor petroliere offshore și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS**

București, 21 iulie 2016.
Nr. 710.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 276**

din 10 mai 2016

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1)
din Codul de procedură penală**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gabriela Matei în Dosarul nr. 2.230/121/2015/a1 al Curții de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.198 D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate. Se arată în acest sens că, pe de o parte, autoarea excepției solicită modificarea textului criticat, iar, pe de altă parte, că nu poate fi stabilită o legătură între soluția legislativă prevăzută de textul criticat și situația juridică în care acesta se află.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 8 iunie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 2.230/121/2015/a1, **Curtea de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Gabriela Matei într-o cauză având ca obiect soluționarea unor contestații formulate împotriva unei încheieri de ședință a judecătorului de cameră preliminară de la Tribunalul Galați de prelungire a măsurii arestării preventive.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că dispozițiile legale criticate reglementează ipoteze juridice similare prevederilor art. 235 din Codul de procedură penală, cu privire la care Curtea Constituțională a pronunțat Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015, prin care a constatat că dispozițiile art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în măsura în care nerespectarea termenului „cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei arestării preventive” atrage incidența art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală. Se susține că cele reținute de Curtea Constituțională prin decizia anterior referită sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în prezenta cauză. Se face trimitere la aceeași decizie a Curții Constituționale în susținerea admiterii excepției de neconstituționalitate.

6. **Curtea de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori**, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate.

7. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că argumentele formulate nu vizează constituționalitatea textului criticat, întrucât calificarea termenelor, ca fiind procedurale sau substanțiale, iar a celor substanțiale ca fiind de recomandare, imperative sau prohibitive, este o chestiune ce ține de jurisprudență și/sau de doctrină. Se arată, de asemenea, că asigurarea dreptului la un proces echitabil și a dreptului la apărare nu se realizează în mod exclusiv prin instituirea unor termene imperative, ci și prin reglementarea celorlalte garanții procesuale specifice. Se susține totodată că inculpatul are cunoștință de acuzațiile care i se aduc din momentul arestării preventive, având dreptul pe toată durata acestei măsuri să consulte dosarul, procurorul având obligația de a-i aduce la cunoștință inculpatului eventualele noi acuzații, aspecte ce constituie garanții ale dreptului la apărare. Se mai arată că termenul prevăzut la art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală este un termen de recomandare, motiv pentru care textul criticat este constituțional în măsura în care drepturile inculpatului sunt respectate pe durata întregii proceduri, prin acordarea timpului necesar studiului dosarului de către apărători și pregătirea unei apărări efective.

9. **Avocatul Poporului** apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Se susține că dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în măsura în care nerespectarea termenului „cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei arestării preventive” atrage incidența art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală. Se face trimitere la Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015 și se susține că aceasta este aplicabilă și în prezenta cauză.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „Când procurorul dispune trimiterea în

judecată a inculpatului față de care s-a dispus o măsură preventivă, rechizitoriul, împreună cu dosarul cauzei, se înaintează judecătorului de cameră preliminară de la instanța competentă, cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei acesteia.”

13. Se susține că textul criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil și art. 24 cu privire la dreptul la apărare.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 145 din 17 martie 2016* și Decizia nr. 251 din 5 mai 2016**, nepublicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, până la data pronunțării prezentei decizii, a respins, ca inadmisibile, excepții de neconstituționalitate similare. S-a reținut în acest sens că argumentele invocate în susținerea acestor excepții vizează interpretarea și aplicarea prevederilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală de către instanțele judecătorești.

15. Prin deciziile anterior referite, Curtea a făcut trimitere la Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 19 mai 2015, prin care a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în măsura în care nerespectarea termenului „*cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei arestării preventive*” atrage incidența art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală. Prin aceeași decizie instanța de contencios constituțional a constatat că, potrivit art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală, propunerea de prelungire a arestării preventive împreună cu dosarul cauzei se depun la judecătorul de drepturi și libertăți cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei acesteia, alin. (2) al aceluiași articol stabilind, în prima și ultima teză, că judecătorul de drepturi și libertăți fixează termen pentru soluționarea propunerii de prelungire a arestării preventive înainte de expirarea duratei măsurii și că, în aceste împrejurări, avocatul inculpatului este încunoștințat și i se acordă, la cerere, posibilitatea de a studia dosarul cauzei. În ceea ce privește natura juridică a termenului regresiv reglementat de art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală, Curtea a observat că practica judiciară cvasiunanimă a calificat termenul de minimum 5 zile de sesizare a instanței pentru prelungirea arestării preventive ca fiind un termen de recomandare. Ținând cont de faptul că rațiunea termenului de depunere a propunerii de prelungire a duratei arestării preventive este aceea de a asigura respectarea dreptului fundamental la apărare al inculpatului arestat și de a elimina arbitrarul cât privește disponerea prelungirii măsurii privative de libertate, Curtea a constatat că acest termen are natura juridică a unui termen peremptoriu, aceasta fiind singura interpretare care poate determina compatibilitatea normelor procesual penale criticate cu dispozițiile constituționale și convenționale referitoare la dreptul la apărare și cu dispozițiile constituționale privind înfăptuirea justiției.

16. Prin aceleași decizii mai sus menționate, respectiv Decizia nr. 145 din 17 martie 2016 și Decizia nr. 251 din 5 mai 2016, Curtea a constatat însă că, prin Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015, a reținut neconstituționalitatea prevederilor art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală, întrucât a constatat existența unei practici juridice constante, care stabilea natura juridică a termenului de 5 zile prevăzut în cuprinsul acestora ca fiind de recomandare, dând valențe de neconstituționalitate textului criticat. În acest sens, prin Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015, Curtea a observat că practica judiciară cvasiunanimă, în special cea a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a calificat termenul de minimum 5 zile de sesizare a instanței, prevăzut de art. 235 alin. (1) din Codul de procedură

penală (art. 159 alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968), ca fiind un termen de recomandare (paragraful 21). Prin aceeași Decizie nr. 336 din 30 aprilie 2015 Curtea a constatat că, în cauză, este pusă în discuție însăși constituționalitatea interpretării pe care acest text de lege a primit-o în practică, în concret, natura juridică a termenului reglementat de normele procesual penale precitate, și că, de vreme ce deturnarea reglementărilor legale de la scopul lor legitim, printr-o sistematică interpretare și aplicare eronată a acestora de către instanțele judecătorești sau de către celelalte subiecte chemate să aplice dispozițiile de lege, poate determina neconstituționalitatea acelei reglementări, Curtea are competența de a elimina viciul de neconstituționalitate astfel creat, esențială în asemenea situații fiind asigurarea respectării drepturilor și libertăților persoanelor, precum și a supremației Constituției. Cu același prilej Curtea a reținut, în esență, că interpretarea dată dispozițiilor art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală, în sensul că termenul prevăzut pentru depunerea de către procuror a propunerii de prelungire a arestării preventive ar fi un termen de recomandare, aduce atingere prevederilor constituționale ale art. 24 referitor la dreptul la apărare și ale art. 124 privind înfăptuirea justiției, precum și ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului raportat la prevederile art. 6 paragraful 3 lit. b) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră dreptul acuzatului de a dispune de timpul și de înlesnirile necesare pregătirii apărării sale, întrucât intervalul de timp rămas până la soluționarea propunerii este insuficient pentru pregătirea unei apărări efective și pentru studierea de către judecător a cauzei, pentru derularea ședinței și pentru soluționarea propunerii.

17. Astfel, prin Decizia nr. 145 din 17 martie 2016 și Decizia nr. 251 din 5 mai 2016, Curtea a constatat că termenul prevăzut de dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală are aceeași natură juridică cu cel prevăzut de art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală, fiind un termen peremptoriu, dar, spre deosebire de situația avută în vedere la pronunțarea Deciziei nr. 336 din 30 aprilie 2015, — când instanța de contencios constituțional a intervenit pe fondul unei practici judiciare cvasiunanime și de durată — aparținând inclusiv Înaltei Curți de Casație și Justiție, care a dat textului valențe neconstituționale, — în cauzele deduse judecării nu se putea vorbi de o atare interpretare a dispozițiilor de lege criticate, interpretare care să fie, în același timp, ulterioară publicării deciziei mai sus menționate. Prin urmare, Curtea a reținut că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, care pune în discuție o problemă de interpretare și aplicare a legii, ce trebuie să aparțină instanțelor judecătorești, a fost respinsă, ca inadmisibilă.

18. Distinct de cele reținute prin deciziile mai sus invocate, Curtea constată că dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt clare, precise și previzibile, îndeplinind condițiile referitoare la calitatea legii, și că nerespectarea termenului de 5 zile prevăzut în cuprinsul acestora, prin sintagma „*cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei acesteia*”, este de natură să cauzeze o vătămare procesuală, concretizată în încălcarea dreptului fundamental la apărare al inculpatului supus măsurii preventive, așa încât sunt incidente normele procesual penale ale art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală, sancțiunea pentru nerespectarea acestui termen fiind decăderea organelor judiciare competente din exercițiul dreptului de a proceda la prelungirea măsurii preventive în cauză și nulitatea absolută a actului făcut peste termen.

* Decizia Curții Constituționale nr. 145 din 17 martie 2016 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 10 iunie 2016.

** Decizia Curții Constituționale nr. 251 din 5 mai 2016 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 452 din 16 iunie 2016.

19. De asemenea, Curtea constată că, în jurisprudența sa, a preluat doctrina dreptului viu (a se vedea Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, și Decizia nr. 356 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 691 din 22 septembrie 2014, paragraful 30 și următoarele), atât în privința normei supuse controlului de constituționalitate, cât și în privința normei de referință. Dacă în privința normei de referință, și anume Constituția, Curtea este unica autoritate jurisdicțională care are competența de a o interpreta, în privința normelor supuse controlului de constituționalitate, interpretarea este realizată de instanțele judecătorești, conform art. 126 alin. (1) din Constituție.

20. Prin urmare, pentru determinarea conținutului normativ al normei supuse controlului de constituționalitate, Curtea trebuie să țină seama de modul în care aceasta este interpretată în practica judiciară. Interpretarea legilor este operațiunea rațională, indispensabilă în procesul aplicării și respectării acestora, având ca scop clarificarea înțelesului normelor juridice sau a câmpului lor de aplicare (a se vedea în acest sens Decizia nr. 1.560 din 7 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 139 din 24 februarie 2011), iar, în procesul de soluționare a cauzelor cu care au fost învestite, această operațiune este realizată de instanțele judecătorești, în mod necesar, prin recurgerea la metodele interpretative. Interpretarea astfel realizată indică instanței constituționale înțelesul normei juridice supuse controlului de constituționalitate, obiectivizându-i și circumscriindu-i conținutul normativ. În vederea atingerii acestei finalități, interpretarea dată normelor juridice trebuie să fie una general acceptată, aceasta putându-se realiza fie prin pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a unor hotărâri prealabile sau în soluționarea unor recursuri în interesul legii, fie printr-o practică judiciară constantă (a se vedea Decizia nr. 841 din 10 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 din 12 februarie 2016 paragrafele 29—30). Or, în cauza de față, se constată că în privința modului de interpretare a normei juridice supuse controlului de constituționalitate nu au fost pronunțate nici hotărâri prealabile, nici hotărâri în soluționarea unor recursuri în interesul legii, care să contravină dispozițiilor Legii fundamentale, iar, cu privire la practica judiciară existentă, se constată că aceasta nu se caracterizează printr-o cvasiunanimitate care să plaseze interpretarea textului criticat în afara cadrului și a limitelor Constituției. În acest context, faptul că, în practică, unele instanțe judecătorești interpretează, în mod izolat, termenul prevăzut la art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală ca fiind unul de recomandare, și nu unul imperativ și pe această bază factuală se solicită Curții Constituționale pronunțarea unei decizii similare Deciziei nr. 336

din 30 aprilie 2015, nu relevă decât o chestiune de greșită interpretare și aplicare a legii, care poate fi remediată prin recurgerea la controlul judiciar. Controlul de constituționalitate vizează conținutul normativ al normei juridice, astfel cum acesta este stabilit printr-o interpretare generală și continuă la nivelul instanțelor judecătorești, neputând fi efectuat asupra conținutului normei juridice rezultat din interpretările eronate și izolate ale unor instanțe judecătorești. Prin urmare, controlul de constituționalitate poate viza norma astfel cum aceasta este interpretată, în mod continuu, printr-o practică judiciară constantă, prin hotărâri prealabile și prin hotărâri pronunțate în recursuri în interesul legii, atunci când acestea contravin dispozițiilor Legii fundamentale. Însă, competența Curții Constituționale este, de asemenea, angajată atunci când există o practică judiciară divergentă și continuă, fără a fi izolată, în care una dintre interpretările date normei în cauză este contrară exigențelor Constituției. Cu alte cuvinte, criteriul fundamental pentru determinarea competenței Curții Constituționale de a exercita controlul de constituționalitate asupra unei interpretări a normei juridice este caracterul continuu al acestei interpretări, respectiv persistența sa în timp, în cadrul practicii judiciare, așadar, existența unei practici judiciare care să releve un anumit grad de acceptare la nivelul instanțelor. De aceea, Curtea constată că este abilitată să intervină atunci când este sesizată cu privire la existența unei practici unitare/neunitare de interpretare și aplicare a legii de natură a încălca exigențele Constituției, iar interpretările izolate, vădit eronate, nu pot face obiectul controlului de constituționalitate, ci al controlului judecătoresc.

21. Așadar, Curtea nu are competența de a elimina, pe calea controlului de constituționalitate, din conținutul normativ al textului, o anumită interpretare izolată și vădit eronată a acestuia, legislația în vigoare oferind alte remedii procesuale ce au ca scop interpretarea unitară a normelor juridice. A accepta un punct de vedere contrar ar echivala cu încălcarea competenței instanțelor judecătorești, iar Curtea și-ar aroga competențe specifice acestora, transformându-se din instanță constituțională în una de control judiciar.

22. Raportat la cauza de față, Curtea reține că, în ceea ce privește dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, nu s-a constatat, nici până la data pronunțării prezentei decizii, o interpretare constantă/continuă în sensul că termenul prevăzut în cuprinsul textului criticat este unul de recomandare, astfel încât nu poate fi pusă în discuție o problemă de constituționalitate a prevederilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, problema juridică invocată fiind, prin urmare, o chestiune de interpretare și aplicare a legii, atribuție ce revine instanțelor judecătorești.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gabriela Matei în Dosarul nr. 2.230/121/2015/a1 al Curții de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Decizia se comunică Curții de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 10 mai 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 309

din 12 mai 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. c) și d) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. c) și d) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora, excepție ridicată de Societatea „Dimiro Construct” — S.R.L. din Merei, județul Buzău, în Dosarul nr. 44.378/245/2014 al Judecătoriei Iași — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.383D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, față de jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin încheierea din 16 septembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 44.378/245/2014, **Judecătoria Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. c) și d) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora**, excepție ridicată de Societatea „Dimiro Construct” — S.R.L. din Merei, județul Buzău, într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 37/2007.

5. În **motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că legiuitorul nu a respectat principiul personalității răspunderii contravenționale și principiul legalității pedepsei aplicabil în materie contravențională. În acest sens arată că, astfel cum reiese din titlul ordonanței, aceasta se referă la stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor

auto, iar potrivit principiului răspunderii personale, nimeni nu poate fi tras la răspundere pentru fapta altuia, întrucât atât răspunderea contravențională, cât și cea penală este personală, așadar subiect activ al contravenției este doar persoana care a săvârșit contravenția (astfel cum a reținut și Înalta Curte de Casație și Justiție „în mai multe decizii”). Or, în cauza de față a fost sancționată contravențional persoana juridică ce deține vehiculul cu care s-a săvârșit contravenția, și nu conducătorul auto, în temeiul dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. c) și d) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007, care prevăd că utilizatorul (în speță persoana juridică care, în baza unui contract încheiat cu un terț, execută lucrări de transport al unor materiale cu un vehicul înmatriculat pe numele acestuia) răspunde contravențional pentru fapta conducătorului auto, angajat sau, după caz, colaborator al acestuia, de a nu respecta timpii de odihnă și repaus. Astfel, din interpretarea logico-sistematică a dispozițiilor art. 8 alin. (1) pct. 4 și 9 din același act normativ, reiese faptul că subiect activ al contravențiilor prevăzute de textele criticate poate fi doar conducătorul auto, întrucât numai acesta poate „depăși perioada maximă de conducere neîntreruptă cu o oră și 30 de minute sau mai mult sau, după caz, nu respectă perioada minimă de odihnă săptămânală redusă cu 4 ore sau mai mult”. Așadar, în acest raport juridic, utilizatorul este un terț, și nu un subiect activ al contravenției. În acest context consideră că prin aplicarea sancțiunii contravenționale utilizatorului, în temeiul art. 9 alin. (1) lit. c) și d) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007, și nu conducătorului auto, se diminuează în mod nejustificat patrimoniul utilizatorului, creează un prejudiciu de imagine, afectându-i în mod vădit interesele economico-financiare în raport cu potențiali clienți.

6. Totodată, susține că prevederile criticate nu țin cont de principiul legalității pedepsei și consideră că dau naștere unor abuzuri prin stabilirea în sarcina unor persoane a unor sancțiuni, fără a ține seama de persoana făptuitorului/contravenientului. De altfel, având în vedere natura activității de transport, societatea nu are posibilitatea de a verifica în timp util dacă sunt respectați de către conducătorii auto timpii de odihnă și repaus, stabiliți de legislația în vigoare, și nici nu are posibilitatea de a formula acțiune în regres împotriva acestora în vederea recuperării prejudiciului, întrucât prevederile criticate îi atribuie acesteia, în exclusivitate, calitatea de contravenient.

7. De asemenea, menționează că răspunderea contravențională stabilită de legiuitor prin prevederile criticate în sarcina utilizatorului este asemănătoare răspunderii civile delictuale, respectiv răspunderea comitenților pentru faptele prepușilor, aspect ce contravine dispozițiilor de drept contravențional prevăzute de legislație, astfel nicio dispoziție nu stipulează faptul că legea contravențională se completează cu dispozițiile de drept civil. În acest context menționează că, în lumina jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, sancțiunile contravenționale sunt încadrate în sfera „acuzatiilor în materie penală” (a se vedea, spre exemplu, Hotărârea din 21 septembrie 2006, pronunțată în Cauza *Maszni împotriva*

României). Susține că prevederile criticate conduc la încălcarea prezumției de nevinovăție, întrucât instituie o prezumție nerezonabilă de răspundere pentru utilizatorul vehiculului, menționat în certificatul de înmatriculare al acestuia la data constatării și aplicării sancțiunii contravenționale, ceea ce contravine jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

8. **Judecătoria Iași — Secția civilă** opinează în sensul că dispozițiile de lege criticate nu contravin normelor fundamentale invocate. Obligarea întreprinderii sau operatorului de transport la plata amenzii pentru fapta săvârșită de către conducătorul auto este o soluție legislativă justificată prin raportul de prepușenie existent între cele două părți, raport în virtutea căruia comitentul are obligația de a impune conducătorului auto respectarea condițiilor prevăzute de lege. Totodată, arată că, întrucât răspunderea comitentului este o răspundere pentru fapta altuia, acesta are la dispoziție o acțiune în regres împotriva prepusului.

9. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. c) și d) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 565 din 16 august 2007. Prevederile Ordonanței Guvernului nr. 37/2007 au fost modificate, succesiv, prin mai multe acte normative, astfel, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează a exercita controlul de constituționalitate asupra prevederilor criticate în forma în vigoare la data la care și-au produs efectele față de autoarea excepției de neconstituționalitate, potrivit principiului *tempus regit actum*, dispoziții care au următorul cuprins:

— Art. 9 alin. (1) lit. c) și d): „(1) *Contravențiunile prevăzute la art. 8 se sancționează după cum urmează: [...]*

c) cu amendă de la 4.000 lei la 8.000 lei — faptele prevăzute la alin. (1) pct. 15—16, 18—20, 22—26, 28—30, 36 și 38, aplicabilă conducătorului auto, și faptele prevăzute la alin. (1) pct. 1—11, 31 și 32, aplicabilă întreprinderii/operatorului de transport rutier; [...]

d) cu amendă de la 3.000 lei la 6.000 lei — faptele prevăzute la alin. (2) pct. 1—11 și 16, aplicabilă întreprinderii/operatorului de transport rutier, și faptele prevăzute la alin. (2) pct. 12—15 și 17, aplicabilă conducătorului auto;”;

— Art. 8 alin. (1), la care fac referire prevederile criticate și au incidență în cauză, au următorul cuprins: „(1) *Următoarele fapte reprezintă încălcări foarte grave ale dispozițiilor Regulamentului*

Parlamentului European și al Consiliului (CE) nr. 561/2006, ale Regulamentului (CEE) nr. 3.821/85 și, după caz, ale Acordului AETR și constituie contravenții, dacă acestea nu sunt considerate infracțiuni potrivit legii penale: [...]

4. depășirea perioadei maxime de conducere neîntreruptă cu o oră și 30 de minute sau mai mult; [...]

9. nerespectarea perioadei minime de odihnă săptămânală redusă cu 4 ore sau mai mult;”;

14. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 15 alin. (1) — „*Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea*”, art. 16 alin. (2) — „*Nimeni nu este mai presus de lege*”, art. 21 alin. (3) — „*Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil*” și art. 23 alin. (12) — „*Nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii*”.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. c) și lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 stabilesc sancțiunile corespunzătoare săvârșirii contravențiilor prevăzute la art. 8 din ordonanță, acestea constând în amendă de la 4.000 lei la 8.000 lei, respectiv 3.000 lei la 6.000 lei, aplicabilă, după caz, conducătorului auto sau întreprinderii/operatorului de transport rutier.

16. Față de aceste prevederi legale, nemulțumirea autoarei prezentei excepții de neconstituționalitate pornește de la faptul că, în anumite situații, sancțiunea amenzii se aplică față de întreprindere sau față de operatorul de transport rutier pentru fapte săvârșite în mod direct și nemijlocit de către conducătorul auto.

17. Curtea constată că textul legal criticat a mai fost supus controlului de constituționalitate în raport cu critici și prevederi constituționale similare, sens în care sunt, spre exemplu, Decizia nr. 114 din 9 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2012, sau Decizia nr. 851 din 18 octombrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 6 din 4 ianuarie 2013. Astfel, cu acele prilejuri, Curtea a reținut că obligarea întreprinderii sau operatorului de transport la plata amenzii pentru o faptă săvârșită de către conducătorul auto este o soluție legislativă justificată prin raportul de prepușenie existent între întreprinderea sau operatorul de transport rutier și conducătorul auto, angajat al acesteia/acestuia, raport în virtutea căruia comitentul are obligația de a impune conducătorului auto utilizarea instrumentarului și a documentelor prevăzute de lege. Totodată, întrucât răspunderea comitentului este o răspundere pentru fapta altuia, acesta are la dispoziție o acțiune în regres împotriva prepusului.

18. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

19. În ceea ce privește susținerea autoarei prezentei excepții de neconstituționalitate potrivit căreia „răspunderea contravențională stabilită de legiuitor prin prevederile criticate în sarcina utilizatorului este asemănătoare răspunderii civile delictuale, respectiv răspunderea comitenților pentru faptele prepușilor, aspect ce contravine dispozițiilor de drept contravențional prevăzute de legislație, astfel nicio dispoziție nu stipulează faptul că legea contravențională se completează cu dispozițiile de drept civil”, Curtea constată că, în realitate, angajatul persoanei juridice acționează în numele și pe seama acesteia, astfel încât, în cadrul raportului juridic contravențional, răspunderea contravențională se reflectă asupra persoanei juridice care, astfel cum s-a precizat la paragraful 17, are

latitudinea de a formula o acțiune în regres pentru prejudiciul suferit din culpa angajatului său.

20. De asemenea, Curtea observă că, potrivit art. 10 din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007, „*Contravențiilor prevăzute la art. 8 le sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare*”, iar potrivit art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, dispozițiile acestei ordonanțe se completează cu dispozițiile Codului penal și ale Codului de procedură civilă, după caz. Ca atare nu se poate reține

susținerea autoarei excepției de neconstituționalitate cu privire la faptul că nu sunt legiferate norme legale care să prevadă că actul normativ din care fac parte dispozițiile criticate se completează cu dispoziții privind regulile comune în materie.

21. Față de cele prezentate, Curtea nu poate reține pretinsa contrarietate a prevederilor art. 9 alin. (1) lit. c) și d) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 cu cele ale art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (2), art. 21 alin. (3) și art. 23 alin. (12) din Constituție, iar excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

22. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea „Dimiro Construct” — S.R.L. din Merein, județul Buzău, în Dosarul nr. 44.378/245/2014 al Judecătorei Iași — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. c) și d) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Iași — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 12 mai 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 330
din 24 mai 2016

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 434 alin. (1)
din Codul de procedură penală**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procurorul Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 434 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gheorghe Copos, Roza Gilio Giuzepe și Nicolae Cristea în Dosarul nr. 1.735/1/2015 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.086D/2015.

2. La apelul nominal, pentru autorul excepției Gheorghe Copos răspunde apărătorul ales Viorel Roș, iar pentru autorul excepției Nicolae Cristea răspunde apărătorul ales Nicu Neamțu, cu împuterniciri avocațiale la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că partea Agenția Națională de Administrare Fiscală a depus la dosar note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă și, în subsidiar, ca neîntemeiată.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul apărătorului autorului excepției Gheorghe Copos, care solicită admiterea acesteia, pentru argumentele invocate în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală. Precizează că în cauză nu sunt incidente dispozițiile cu privire la situațiile tranzitorii reglementate de Legea nr. 255/2013. Consideră că textul de lege criticat ar trebui să prevadă că este aplicabil în toate cazurile în care hotărârile judecătorești pot și trebuie să fie supuse controlului instanței supreme conform art. 438 alin. (1) pct. 1 din Codul de procedură penală, și anume pentru încălcarea competenței materiale. Totodată, invocă deciziile

Curții Constituționale nr. 525 din 7 iulie 2015 și nr. 631 din 8 octombrie 2015.

5. Avocatul autorului excepției Nicolae Cristea solicită admiterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 434 alin. (1) din Codul de procedură penală, întrucât acestea privează părțile de o cale de atac, prevăzută de normele procedurale în vigoare la data soluționării cauzei. Invocă în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 19 din 19 ianuarie 2016.

6. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât nu dispozițiile art. 434 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt incidente în cauză cu privire la posibilitatea exercitării căii de atac a recursului în casație, ci reglementările tranzitorii cuprinse în capitolul II din titlul I al Legii nr. 255/2013 de punere în aplicare a Codului de procedură penală.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

7. Prin Încheierea nr. 179/RC din 22 mai 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.735/1/2015, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 434 alin. (1) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Gheorghe Copos, Roza Gilio Giuzepe și Nicolae Cristea în etapa verificării admisibilității în principiu a cererii de recurs în casație.

8. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia, Gheorghe Copos, susține că dispozițiile art. 434 alin. (1) din Codul de procedură penală, care limitează recursul în casație la deciziile pronunțate de curțile de apel, ca instanțe de apel, încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii, fără privilegii și fără discriminări, ale art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 124 alin. (2) referitor la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, ale art. 126 alin. (1) și (3), potrivit cărora „*Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”, respectiv „*Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale*”, și ale art. 129, care statuează că „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”, precum și ale art. 20 alin. (1) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului raportat la prevederile art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil, ale art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv și ale art. 14 referitor la interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens arată că în speță inculpații au fost judecați de către o instanță necompetentă material și inferioară celei competente material și, pentru că instanța însăși a încălcat normele de competență materială, acești inculpați sunt lipsiți de remediu procesual pe care îl au cei aflați în situații identice, respectiv acela de a invoca pe calea recursului în casație necompetența materială a instanței care a pronunțat hotărârea. Astfel, dispozițiile de lege criticate creează discriminare între persoane față de care s-au pronunțat hotărâri definitive de către instanțe diferite, și anume de către tribunal, respectiv de către curtea de apel, întrucât permit atacarea cu recurs în casație doar a deciziei curții de apel, suprimând însă dreptul persoanelor față de care tribunalul a pronunțat o hotărâre definitivă de a o contesta pe calea recursului în casație. Consideră că egalitatea cetățenilor în fața legii presupune dreptul acestora de a fi judecați de aceleași instanțe judecătorești, după aceleași reguli, precum și posibilitatea exercitării acelorași căi de atac împotriva hotărârilor nelegale și netemeinice. Succesiunea în timp a legilor procesual

penale a dus la un dezechilibru al regulilor aplicate de instanțe, aspect ce nu a fost avut în vedere de legiuitor la momentul adoptării noului Cod de procedură penală. Ca efect al dispozițiilor de lege criticate, Înalta Curte de Casație și Justiție nu poate asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii decât de către curțile de apel, întrucât doar acestea pot fi controlate pe calea recursului în casație, în timp ce hotărârile pronunțate de alte instanțe judecătorești, cu încălcarea dispozițiilor imperative referitoare la competența materială, nu pot fi controlate pe calea recursului în casație. Tratatamentul diferențiat al persoanelor aflate în situații identice — față de care s-a pronunțat instanța penală printr-o hotărâre definitivă — nu are o justificare obiectivă și rezonabilă. Or, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit, în aplicarea art. 14 din Convenție, că orice diferență de tratament făcută de stat între persoane aflate în situații similare trebuie să își găsească o justificare obiectivă și rezonabilă (Hotărârea din 13 iunie 1979, pronunțată în *Cauza Marckx împotriva Belgiei*). Susține că dreptul la un proces echitabil înseamnă și posibilitatea oricărei persoane de a supune hotărârea prin care a fost condamnată de o instanță necompetentă unui control asupra legalității hotărârii. Omiterea sau eliminarea voită a controlului de legalitate cu privire la hotărârile definitive pronunțate de tribunale în materie penală aduce astfel atingere cerințelor unui proces echitabil. În fine, consideră că legiuitorul nu poate suprima dreptul unei părți interesate de a exercita căile de atac și nici nu poate restrânge exercițiul acestui drept decât în condițiile restrictive stabilite prin art. 53 din Constituție. Or, soluția legislativă prevăzută de dispozițiile art. 434 alin. (1) din Codul de procedură penală — constând în suprimarea dreptului persoanelor față de care tribunalul a pronunțat o hotărâre penală definitivă de a ataca această hotărâre pe calea recursului în casație — este de natură a-i prejudicia de două ori pe cei judecați cu încălcarea regulilor de competență materială și de către o instanță inferioară. O dată, pentru că sunt judecați de o instanță inferioară și necompetentă, iar a doua oară, întrucât nu există un remediu procesual pentru această încălcare.

9. Autorul excepției Roza Gilio Giuzepe susține că dispozițiile art. 434 alin. (1) din Codul de procedură penală aduc atingere prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii, fără privilegii și fără discriminări, ale art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 124 alin. (2) referitor la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției și ale art. 129, care statuează că „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”, precum și ale art. 20 alin. (1) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului raportat la prevederile art. 14 referitor la interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în măsura în care nu permit exercitarea recursului în casație împotriva unei decizii pronunțate de tribunal în soluționarea căii de atac a apelului, mai ales în condițiile în care s-au încălcat normele privind competența materială a instanțelor judecătorești, încălcare sancționată cu nulitatea absolută a hotărârii, potrivit art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală. Arată că egalitatea în drepturi a cetățenilor, fără nicio discriminare, presupune și posibilitatea acestora de a fi judecați de către aceleași instanțe judecătorești și după aceleași reguli procesuale, în condiții de tratament juridic similar pentru situații juridice similare, dar și dreptul de a exercita aceleași căi de atac împotriva unor hotărâri judecătorești nelegale. Respectarea principiului egalității în drepturi se impune a fi examinat cu o rigoare maximă în cazul unor conflicte de legi în timp, care, în lipsa unor soluții pentru acoperirea legală a tuturor situațiilor tranzitorii posibile și pentru asigurarea exercitării egale a drepturilor procesuale, sunt de natură a crea

inegalități și discriminări pentru persoanele supuse proceselor penale aflate în curs de desfășurare. Această inegalitate în fața legii este cu atât mai evidentă dacă se are în vedere și faptul că prin dispozițiile referitoare la situațiile tranzitorii cuprinse în cap. II din titlul I al Legii nr. 255/2013 — cu privire la punerea în aplicare a Codului de procedură penală — nu s-a realizat o rezolvare legală explicită a unei asemenea situații de conflict în timp al normelor procesual penale.

10. Autorul excepției Cristea Nicolae și-a însușit cererile de sesizare a Curții Constituționale formulate de inculpații Gheorghe Copos și Roza Gilio Giuzepe, precum și argumentele acestora.

11. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 434 alin. (1) din Codul de procedură penală este neîntemeiată. În acest sens arată că art. 434 alin. (1) face parte din noul Cod de procedură penală, care aduce o anumită viziune de politică procesual penală a statului. Astfel, conform noului Cod de procedură penală, intrat în vigoare la 1 februarie 2014, judecătorii și tribunalele au devenit, în principiu, instanțe de fond, iar calea de atac ordinară a apelului a fost dată în competența exclusivă a curților de apel. Tribunalele au rămas instanțe de control judiciar numai prin excepție, pronunțându-se doar în anumite materii, în situații strict prevăzute de lege, asupra unor contestații formulate împotriva unor încheieri/sentinețe ale judecătoriei. În viziunea noului Cod de procedură penală, tribunalul nu ar mai judeca așadar niciodată calea de atac a apelului. Din acest punct de vedere, reglementarea art. 434 alin. (1) din Codul de procedură penală — care se referă la posibilitatea atacării cu recurs în casație doar a deciziilor pronunțate în apel de către curțile de apel — este pe deplin justificată. În practică însă vor mai exista și după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură penală, o anumită perioadă de timp, situații în care tribunalele se pronunță ca instanțe de apel. Este vorba despre acele situații pe care Legea nr. 255/2013 — cu privire la punerea în aplicare a Codului de procedură penală — le-a reglementat expres, și anume: apelurile aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a noului Cod de procedură penală și care, potrivit dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 255/2013, se soluționează de către aceeași instanță, respectiv rejudecarea de către tribunale a apelului în urma desființării cu trimitere pentru rejudecare dispusă de instanța de recurs după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură penală, aspect care rezultă din coroborarea dispozițiilor art. 12 alin. (1) cu cele ale art. 14 alin. (1) din Legea nr. 255/2013. În continuare, instanța de judecată arată că Legea nr. 255/2013 a permis, potrivit art. 11 alin. (1), atacarea cu recurs în casație a deciziilor pronunțate în apel de către tribunale, dar numai dacă au fost pronunțate înainte de intrarea în vigoare a Codului de procedură penală și dacă termenul de declarare a căii ordinare de atac prevăzute de legea anterioară nu expirase la data intrării în vigoare a legii noi. Nu s-au avut așadar în vedere celelalte două situații în care tribunalele pot judeca ca și instanțe de apel, menționate mai sus, ceea ce creează o inechitate în fața legii și contravine dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție. Instanța de judecată consideră însă că nu dispozițiile art. 434 alin. (1) din Codul de procedură penală contravin art. 16 alin. (1) din Constituție, ci dispozițiile art. 11 din Legea nr. 255/2013, care a limitat posibilitatea declarării recursului în casație, pentru situațiile tranzitorii, doar la deciziile instanțelor de apel care fuseseră pronunțate mai înainte de intrarea în vigoare a noului Cod de procedură penală. Cu alte cuvinte, art. 434 alin. (1) din Codul de procedură penală, în modul în care este formulat, este constituțional, întrucât are în vedere numai cauze începute și pronunțate sub imperiul noului

Cod de procedură penală și unde, în mod evident, nu mai subzistă nicio inegalitate în fața legii. Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală arată că nu invocă, din oficiu, eventuala neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 255/2013, deoarece, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”.

12. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este, în principal, inadmisibilă, întrucât autorii excepției nu critică art. 434 alin. (1) din Codul de procedură penală pentru ceea ce conține, ci pentru ceea ce nu conține, respectiv solicită extinderea cazurilor în care se poate declara recurs în casație, solicitând, practic, o completare a textului. În subsidiar, opinează că excepția este neîntemeiată. Legiuitorul infraconstituțional, când a reglementat recursul în casație, a avut în vedere atât necesitatea de a îndrepta hotărârile definitive, dar nelegale, cât și necesitatea de a asigura siguranța și stabilitatea circuitului juridic. De aceea, s-a impus o limitare a cazurilor care pot constitui temei pentru declararea unui recurs în casație, cât și a numărului de persoane care pot invoca aceste cazuri, din perspectiva interesului procesual. Dispozițiile de lege criticate sunt în acord cu prevederile art. 21 din Constituție și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, câtă vreme acestea nu împiedică părțile interesate să apeleze la o instanță de judecată care să se bucure de jurisdicție deplină, adică să analizeze cauza atât în ceea ce privește aspectele de fapt, cât și cele de drept, nici nu limitează dreptul acestora de a fi apărate, de a promova căile ordinare de atac prevăzute de lege și în condițiile prevăzute de aceasta, putând să se prevaleze de toate garanțiile procesuale specifice unui proces echitabil. Potrivit art. 129 din Constituție, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești, în condițiile legii, motiv pentru care dispozițiile art. 434 alin. (1) din Codul de procedură penală, potrivit cărora pot fi atacate cu recurs în casație numai anumite decizii judecătorești, sunt conforme cu prevederile constituționale și convenționale invocate de autorii excepției. În jurisprudența Curții Constituționale s-a reținut că accesul liber la justiție nu înseamnă accesul la toate structurile judecătorești și la toate gradele de jurisdicție. Acest drept poate fi supus unor condiționări de fond și formă, iar existența uneia ori a mai multor căi de atac nu este impusă, pentru toate cazurile, nici de Constituție și nici de vreun tratat internațional la care România este parte (Decizia Curții Constituționale nr. 506 din 5 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 55 din 22 ianuarie 2014). Dispozițiile de lege criticate se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei juridice, fără privilegii sau discriminări, fiind conforme cu prevederile art. 16 din Constituție. De asemenea, dispozițiile art. 434 alin. (1) din Codul de procedură penală nu contravin nici prevederilor art. 124 din Constituție, referitoare la independența judecătorilor și supunerea acestora numai legii, precum și la înfăptuirea justiției în numele legii.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile autorilor excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 434 alin. (1) din Codul de procedură penală, având următorul cuprins: „*Pot fi atacate cu recurs în casație deciziile pronunțate de curțile de apel, ca instanțe de apel, cu excepția deciziilor prin care s-a dispus rejudecarea cauzelor.*”

17. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorii excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii, fără privilegii și fără discriminări, ale art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 124 alin. (2) referitor la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, ale art. 126 alin. (1) și (3), potrivit cărora „*Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”, respectiv „*Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale*”, și ale art. 129, care statuează că „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”, precum și ale art. 20 alin. (1) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului raportat la prevederile art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil, ale art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv și ale art. 14 referitor la interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în reglementarea anterioară, începând cu Codul de procedură penală din 1936, recursul a constituit o cale de atac ordinară, și nu extraordinară, determinând verificarea legalității și temeiniciei hotărârii atacate, pentru o serie de motive expres prevăzute de lege. În noua reglementare însă recursul în casație a devenit o cale de atac extraordinară, revenindu-se astfel la sistemul clasic al dublului grad de jurisdicție, potrivit căruia în recurs nu se rejudecă litigiul, respectiv fondul cauzei, ci se fac aprecieri asupra hotărârii date și dacă ea corespunde sau nu legii. Recursul reprezintă astfel un mijloc de a repara ilegalitățile și nu are, în consecință, drept obiect rezolvarea unei cauze penale, ci sancționarea hotărârilor necorespunzătoare, în scopul respectării legislației și al uniformizării jurisprudenței. Recursul nu are ca finalitate remedierea unei greșite aprecieri a faptelor și a unei inexacte sau insuficiente stabiliri a adevărului printr-o urmărire penală incompletă sau o cercetare judecătorească nesatisfăcătoare. Instanța de casare nu judecă procesul propriu-zis, ci judecă exclusiv dacă hotărârea atacată este corespunzătoare din punctul de vedere al dreptului, adică dacă aceasta este conformă cu regulile de drept aplicabile.

19. Recursul în casație este de competența exclusivă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin el urmărindu-se asigurarea unei practici unitare. Spre deosebire de contestația în anulare, care vizează îndreptarea erorilor de procedură sau de revizuire, cale de atac de fapt, urmărind îndreptarea erorilor de judecată, recursul în casație are ca scop verificarea conformității hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile, scopul său fiind acela de a îndrepta erorile de drept comise de curțile de apel, ca instanțe de apel, prin raportare la cazurile de casare expres și limitativ prevăzute de lege. Astfel fiind, motivele de recurs, potrivit noii reglementări, se limitează la cele

prevăzute de art. 438 din Codul de procedură penală, și anume nerespectarea dispozițiilor privind competența după materie sau după calitatea persoanei, atunci când judecata a fost efectuată de o instanță inferioară celei legal competente; condamnarea inculpatului pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală; încetarea în mod greșit a procesului penal; lipsa constatării sau constatarea greșită a grațierii pedepsei aplicate inculpatului; aplicarea de pedepse în alte limite decât cele prevăzute de lege. Nu se mai prevede distinct că se poate declara o cale de atac: când nu sunt întrunite elementele constitutive ale unei infracțiuni sau când instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost trimis în judecată; când hotărârea este contrară legii sau când prin hotărâre s-a făcut o greșită aplicare a legii. Celelalte motive de netemeinicie sau nelegalitate, care nu sunt prevăzute de lege drept cazuri de declarare a căilor extraordinare de atac, pot fi invocate doar prin intermediul căilor ordinare de atac, acestea fiind, potrivit noii legi, apelul și contestația.

20. În ceea ce privește obiectul recursului în casație, acesta fiind o cale de atac extraordinară, pot fi atacate numai hotărârile definitive. În acest sens, dispozițiile art. 434 alin. (1) din Codul de procedură penală prevăd că este vorba de deciziile pronunțate de curțile de apel, ca instanțe de apel, cu excepția deciziilor prin care s-a dispus rejudecarea cauzelor, ceea ce înseamnă că pot fi atacate cu recurs în casație deciziile pronunțate de curțile de apel, ca instanțe de apel, prin care s-a soluționat fondul cauzei. Deși textul de lege criticat se referă doar la deciziile pronunțate de curțile de apel, recursul în casație vizează însă, așa cum reține doctrina, și îndreptarea sentinței menținute sau desființate de curtea de apel ca instanță de apel, având în vedere soluțiile de la judecata recursului în casație, prevăzute de art. 448 din Codul de procedură penală, potrivit căruia instanța de recurs în casație, după caz, în funcție de motivul invocat, casând hotărârea atacată, și anume decizia curții de apel, desființează și hotărârea primei instanțe, dacă se constată aceleași încălcări de lege ca în decizia recurată, pronunțând o soluție în recurs, sau poate dispune rejudecarea de către instanța competentă material sau după calitatea persoanei, care poate fi tribunalul, ca primă instanță, dacă soluția atacată a fost dată de judecătoria cu încălcarea regulilor de competență materială sau după calitatea persoanei, fiind evident că, și în această din urmă situație, sentința dată cu încălcarea normelor privind competența după materie sau după calitatea persoanei urmează a fi desființată în recurs.

21. Potrivit noului Cod de procedură penală, intrat în vigoare la 1 februarie 2014, tribunalele au devenit, în principiu, instanțe de fond, iar calea de atac ordinară a apelului a fost dată în competența exclusivă a curților de apel. Tribunalele au rămas instanțe de control judiciar numai prin excepție, pronunțându-se doar în anumite materii, în situații strict prevăzute de lege, asupra unor contestații formulate împotriva unor încheieri/sentințe date de judecătoria. Există și două situații tranzitorii reglementate de Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013), în care tribunalele se pronunță ca instanțe de apel și după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură penală. Este vorba, pe de o parte, de apelurile aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a noului Cod de procedură penală, care, potrivit dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 255/2013, se soluționează de către aceeași instanță — în speță tribunalul —, potrivit dispozițiilor din legea nouă privitoare la apel, și, pe de altă parte, de rejudecarea apelurilor de către tribunale în urma desființării cu trimitere pentru rejudecare dispusă de instanța de

recurs după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură penală, aspect care rezultă din coroborarea dispozițiilor art. 12 alin. (1) cu cele ale art. 14 alin. (1) din Legea nr. 255/2013.

22. Curtea reține însă că, în viziunea noului Cod de procedură penală, tribunalul nu mai judecă calea de atac a apelului, motiv pentru care dispozițiile art. 434 alin. (1) din Codul de procedură penală — care consacră posibilitatea atacării cu recurs în casație doar a deciziilor pronunțate în apel de către curțile de apel — nu contravin prevederilor constituționale și convenționale invocate de autorii excepției. De altfel, stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, inclusiv reglementarea căilor extraordinare de atac, constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Curtea a statuat, cu mai multe prilejuri, că acesta este sensul art. 129 din Constituție, text care face referire la „condițiile legii” atunci când reglementează exercitarea căilor de atac — prevăzând că „*împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*” —, ca de altfel și al art. 126 alin. (2) din Constituție, care, referindu-se la competența instanțelor judecătorești și la procedura de judecată, stabilește că acestea „*sunt prevăzute numai de lege*” (de exemplu, Decizia nr. 460 din 28 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.153 din 7 decembrie 2004, Decizia nr. 217 din 15 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 28 mai 2014, Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 5 decembrie 2014, paragraful 25, și Decizia nr. 497 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 3 august 2015, paragraful 18).

23. Astfel, Curtea constată că este neîntemeiată critica formulată de autorii excepției cu privire la încălcarea principiului egalității în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție, în sensul că dispozițiile art. 434 alin. (1) din Codul de procedură penală creează discriminare între persoanele față de care s-au pronunțat hotărâri definitive de către tribunal, respectiv de către curtea de apel, întrucât permit atacarea cu recurs în casație doar a deciziilor curții de apel, suprimând dreptul celor față de care tribunalul a pronunțat o hotărâre definitivă de a o contesta pe calea recursului în casație. Curtea a reținut în jurisprudența sa că principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. Un tratament

diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Totodată, Curtea a statuat că art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor (Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002, Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012, Decizia nr. 323 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 467 din 29 iunie 2015, paragraful 19, și Decizia nr. 18 din 19 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 10 martie 2016, paragraful 17). Or, nicio prevedere din Legea fundamentală și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu reglementează dreptul la exercitarea căilor extraordinare de atac în materie penală, art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție prevăzând, în această materie, dreptul la două grade de jurisdicție, ceea ce înseamnă judecarea cauzei în fond și în apel. Pentru motivele arătate, dispozițiile de lege criticate nu aduc atingere nici principiului unicității, imparțialității și egalității justiției, consacrat de prevederile art. 124 alin. (2) din Constituție.

24. De asemenea, având în vedere că accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac, Curtea reține că dispozițiile art. 434 alin. (1) din Codul de procedură penală nu încalcă principiile consacrate de art. 21 alin. (1)—(3) și de art. 126 alin. (1) și (3) din Constituție, respectiv de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În ceea ce privește dreptul la un recurs efectiv consacrat de art. 13 din Convenție, acesta nu semnifică dreptul la exercitarea căii extraordinare de atac a recursului, nefiind aplicabil în cauză.

25. În fine, cu privire la art. 14 referitor la interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că acesta nu are o existență autonomă și nu poate fi invocat decât prin raportare la alte prevederi ale Convenției sau ale protocoalelor sale adiționale.

26. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gheorghe Copos, Roza Gilio Giuzepe și Nicolae Cristea în Dosarul nr. 1.735/1/2015 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și constată că dispozițiile art. 434 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 mai 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
Nr. 1.155 din 25 iulie 2016

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE
Nr. 868 din 25 iulie 2016

ORDIN

privind aplicarea cotei reduse de TVA de 9% pentru livrarea de îngrășăminte și de pesticide utilizate în agricultură, semințe și alte produse agricole destinate însămânțării sau plantării, precum și pentru prestările de servicii de tipul celor specifice utilizate în sectorul agricol

În temeiul art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 10 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 1.185/2014 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării RURALE, cu modificările și completările ulterioare,

în baza prevederilor art. 291 alin. (2) lit. h) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor publice și ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emit următorul ordin:

Art. 1. — (1) În sensul art. 291 alin. (2) lit. h) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, cota redusă de TVA de 9% se aplică pentru livrarea următoarelor bunuri:

a) îngrășăminte care se încadrează la codurile NC 3101 00 00—3105 90 80;

b) pesticide care se încadrează la codurile NC 3808 91, 3808 92, 3808 93, 3808 99 10;

c) semințe și alte produse agricole destinate însămânțării sau plantării, care se încadrează la codurile NC 0601, 0602, 0701 10 00, 0703 10 11, 0712 90 11, 0713 10 10, 0713 33 10, 1001 11 00, 1001 91, 1002 10 00, 1003 10 00, 1004 10 00, 1005 10, 1006 10 10, 1007 10, 1008 21 00, 1201 10 00, 1202 30 00, 1204 00 10, 1205 10 10, 1206 00 10, 1207 21 00, 1207 40 10, 1207 50 10, 1207 91 10, 1207 99 20, 1209.

(2) În sensul prezentului ordin, noțiunea de *cod NC* are înțelesul prevăzut la art. 266 alin. (1) pct. 9 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Prestările de servicii de tipul celor specifice utilizate în sectorul agricol, pentru care se aplică cota redusă de TVA de 9% conform art. 291 alin. (2) lit. h) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, sunt cele prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcțiile generale regionale ale finanțelor publice, structurile teritoriale subordonate acestora, precum și Direcția generală de administrare a marilor contribuabili vor lua măsuri pentru ducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

Art. 3. — Prevederile prezentului ordin se aplică începând cu data de 1 august 2016.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Anca Dana Dragu

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Achim Irimescu

ANEXĂ

Prestări de servicii de tipul celor specifice utilizate în sectorul agricol

1. Fertilizat
2. Arat
3. Discuit sau grăpat
4. Pregătire pat germinativ cu combinator și modelat sol
5. Semănat sau plantat
6. Tăvălugit
7. Stropit, prăfuit — combatere boli și dăunători, erbicidat
8. Tratarea semințelor utilizate la înființarea culturilor agricole, cu produse de protecție a plantelor
9. Recoltat sau dislocat culturi
10. Colectarea și balotarea materialului vegetal, prin presare în baloți
11. Tocată resturi vegetale
12. Prășit culturi
13. Executat sau deschis rigole în vederea modelării solului la legume
14. Nivelatul terenului agricol, prin care se asigura o suprafață cât mai plană terenului de cultură, prin reducerea abaterilor de microrelief provocate de celelalte lucrări agricole
15. Plantatul în biloane la cartof și legume
16. Răritul și decoletarea la sfecla de zahăr
17. Înșirare, balotat, păpușit la tutun
18. Cosit
19. Greblat

20. Lucrări de însilozare și depozitare a furajelor în ferme zootehnice
21. Scarificare, respectiv afânare adâncă pe soluri compactate
22. Desfundat terenul la adâncimi mari, pentru a favoriza creșterea rădăcinilor
23. Săpat gropi pentru plantarea pomilor
24. Tocată coarde, crengi
25. Lucrări de colectare, sortare, condiționare, etichetare la legume și fructe
26. Operațiuni de montare a spațiilor protejate, respectiv sere și/sau solare
27. Curățarea vegetației nedorite și distrugerea mușuroaielor de pe pășuni și fânețe
28. Supraînsămânțări pe pajiști, amenajare surse de apă pentru animale pe pajiști, parcelarea pajiștilor
29. Lucrări specifice de evacuare a dejecțiilor și de asigurarea furajelor în sau din fermele zootehnice
30. Dezinfecția, dezinsecția și deratizarea în fermele zootehnice
31. Tunsul oilor
32. Sortarea, marcarea și ambalarea ouălor
33. Curățatul copitelor sau ongloanelor la animale
34. Decolmatat sau curățat canale de irigații și/sau de desecare

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2016 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2016 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

